

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Janca_Vaclav-Supernova.pdb

PDB Name: Janča - Supernova

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 6.2.2004

Modification Date: 6.2.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Václav JANČA

SUPERNOVA

© Václav Janča, Bruntál 2001

Nebe se zatáhlo těžkými, nízkými mraky. Pocit tísně opanoval všechny přítomné. „Prosím, rozsviťte!“ poručil nevrlym hlasem muž stojící u tabule. Její zelený, poškrábaný povrch pokrývala změt' různobarevných čar a matematických vzorců. Pod nohama muže se při každém druhém kroku ozvalo hlasité křupnutí. Ke specialitě profesora, kromě matematické analýzy, patřila likvidace obrovského množství různobarevné křídy. Jeho výklady u tabule se vyznačovaly nesmírnou dynamikou. Při zapisování vzorců, které čmáral s obrovskými rozmachy, létaly úlomky křídy až do prvních lavic. Stupeň pod tabulí se po hodině Diermannova výkladu podobal křídovému lomu. Stalo se samozřejmostí, že po jeho hodinách nastupovala uklízečka, která musela tuto spoušť dvakrát denně likvidovat.

Tíseň, která spolu s přicházející bouřkou přepadla přítomné, měla původ spíše v profesorově výkladu. Profesor právě dokončoval výklad teorie, která v myslích těch, kteří jeho zběsilé tempo dokázali sledovat a navíc i porozuměli tomu co vykládal, vyvolala nejprve údiv, pak rozhořčení a nakonec obavy. „A zde..“ profesor červeně orámoval výsledný vzorec, „je důkaz!“

V nastalém tichu se ozvalo z ulice mohutné zahřmění jako potvrzení jeho slov. V přední lavici se zvedla křehká dívka:

„Jestli vám dobře rozumím, tak tvrdíte, že při splnění podmínek dojde k...“

„Nic netvrdím!... Moje analýza to DOKAZUJE vážená dámo!...“

„Ale to je...“

„Děsivé, vidíte!“ dokončil profesor.

„Naštěstí je to jenom matematický důkaz, nepodložený fakty,“ ozvalo se ze zadní lavice.

„Kdo jste pane?“ ozval se profesor, „jestli se domníváte, že moje teorie potřebuje doložit fakty, doložte je! A neplýtvajte zbytečně slovy!“ Profesor nakvašeně popadl své desky a s rázným bouchnutím dveří opustil posluchárnu, aniž by vyčkal reakce z publika.

Zato posluchačstvo, které zpravidla opouštělo po přednáškách posluchárnu v zmateném spěchu, zůstalo sedět a všechny oči se obrátily k zadní lavici. Muž, jenž měl dost odvahy napadnout profesora, klidně seděl a zvolna si ukládal do aktovky své věci. Byl vzhledem k ostatním posluchačům poněkud přestárlý. Byl nejméně o deset let starší a jeho tvář vypadala, že její nositel již ledacos prožil. Když celá posluchárna stále zírala jeho směrem, zvolna povstal a pronesl:

„Omlouvám se za vyrušení. Jsem Lionel Nux.“ Jeho jméno bylo signálem k rozchodu. Všichni posluchači se otočili a kvapně opouštěli místnost. Lionel však nespěchal. Zvolna dokončil uložení svých věcí do aktovky a se soustředěným výrazem zvolna sestoupil k tabuli.

Natáhl ruku a prstem postupně ukazoval na jednotlivé vzorce a znovu je v duchu přepočítával. Na více místech se musel vracet, protože vzorce se vzájemně překrývaly. Jen díky tomu, že si profesor liboval v barvách, daly se jeho výpočty přečíst. Jakmile se ujistil, že profesor neudělal žádnou chybu, vyňal z aktovky fotoaparát a vyfotografoval celou tabuli i jednotlivé vzorce. Pečlivě vyjmul disk z fotoaparátu a vložil jej do pouzdra. Pak vložil do přístroje nový disk. Přístroj vložil zpět do aktovky, zatímco disk s fotografiemi vložil do obálky a tu vsunul pod obal svého poznámkového bloku. Byla to standardní opatření proti zlodějům a tím ztrátě dat.

Lionel, nejen že pracoval jako stálý dopisovatel kritického časopisu Sclerotic science, byl rovněž vynikajícím matematikem a fyzikem s velkou praxí. Než se dal na novinářinu, pracoval v několika výzkumných týmech při realizaci tajných vládních projektů. Naposledy, před čtyřmi měsíci, pracoval ve skupině zabývající se teorií studenta, jenž do vládního výboru pro vědu a techniku poslal dopis, v němž vyslovil teorii, podle níž: Materializace informací nastane tehdy, jestliže nasycenost informacemi překročí hustotu $2,321458 \text{ TB/m}^3$. Vyžýval vládu, aby zastavila nárůst počítačových technologií, které zvyšují nasycenost prostoru informacemi. Mohlo by to mít neblahé následky pro budoucnost, uváděl dále pisatel.

Lionelova komise se touto teorií zabývala půl roku a pak byla záležitost založena ad akta. Stejně tak mnoho dalších. Existuje tajný vládní program nazvaný Projekt Scavenger, jehož smyslem je prověřování i těch nejnesmyslnějších nápadů a teorií z vědeckého i laického světa. Vláda došla k názoru, potvrzujícím známé rčení: Není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu. Desítky tajných komisí mají jediný úkol: Zjistit onu trochu pravdy na daném tvrzení či teorii a ověřit, zda je použitelná pro potřeby země, nebo zda není nebezpečná. Pokud se do půl roku nepodařilo potvrdit alespoň částečně životaschopnost té které teorie, byla každá teorie uložena do trezoru.

„Není přece vyloučeno, že když naše dnešní vědomosti na problém nestačí, že tomu tak bude i v budoucnosti.“ Tato slova byla vepsána do myslí všech účastníků tohoto projektu. Dosud jediným praktickým výsledkem téměř desetileté existence projektu Scavenger byla aplikace převratného typu raketového motoru, který by v budoucnosti měl nahradit stávající motory u raketoplánů. Ostatní zkoumané nápady po půl roce skončily v trezorech.

Lionel měl dostatek znalostí i zkušeností. Dost na to, aby mohl navštěvovat přednášky slavných i méně slavných učenců a profesorů na všech možných typech škol i ústavů. Pokud objevil v přednášce to, čemu říkal vykopávky, neváhal napsat sžiravě kritický článek do časopisu. Čtvrtletník Sclerotic science se zabýval kritikou „vědy pro vědu“ aneb „učenosti pro učenost“.

Převážná část vědců a zejména profesorů na vysokých školách žila z podstaty. Donekonečna probírali už tisíckrát probraná témata, znovu a znovu na ně nahlíželi i z těch nejnemožnějších pohledů. Navzájem si kradli myšlenky, hlavně ty zapomenuté, publikované v tak daleké minulosti, že si je nikdo ze současníků už nepamatoval, mnohdy ani sám autor. Nebo publikované na druhém konci světa v dobách, kdy ještě neexistoval centrální registr. Stačilo zajet například z Austrálie do Evropy, navštívit nějakou vědeckou knihovnu, nejlépe v malém městě, a netrvá dlouho a najde se nějaký zapomenutý článek, který se dá použít k obohacení vlastní kariéry.

Proto když Lionel v posluchárně vyslovil své jméno, publikum se kvapně rozešlo. Na rozdíl od ostatních posluchačů – byli to běžní studenti – Lionel pochopil, že profesor Diermann učinil zřejmě epochální objev. Pochopil rovněž, že profesor ve své vášnivé zaslepenosti vůbec nechápe význam svého objevu. Je na výsost spokojen se svými závěry, aniž tuší, jak obrovský dopad jeho teorie může mít na život lidstva.

2,321458 TB/m³ zářilo uprostřed Lionelova monitoru, když počítač dokončil výpočet.

„To není možné...“ vydechl údivem.

Když přišel domů, přepsal všechny profesurovy vzorce do počítače a začal do obecných proměnných dosazovat konkrétní hodnoty. Musel více jak týden prohledávat Centrální registr vědeckých informací, aby si potřebná čísla opatřil.

Číslo na monitoru Lionela fascinovalo. Ještě měl všechny číslice v paměti z nedávné přednášky.

Přistoupil k telefonu a vytočil číslo...

*

Vendy Cramp se podíval na hodinky. Ukazovaly třináct minut po čtvrté. Za necelé dvě hodiny začne svítat. Je čas se trochu prospat. V malé sklepní místnosti, přecpané k prasknutí, se vzduch dal krájet. To si Vendy uvědomil, když se postavil a jeho oči se dostaly nad stínidlo lampy, která teď ozařovala prostor pod ním, zatímco jeho oči zůstávaly ve stínu. Modrošedá, téměř neprůhledná mlha tabákového kouře zahalovala ten čtvereční metr plochy, na níž strávil posledních pár nocí. Pohodlné kožené křeslo vyložené zplstnatělou beraní kožesinou, kolem samé monitoru, osciloskopy, měřidla všeho druhu, hromada nedopalků cigaret, dvě láhve od whisky. To vše se Vendymu nyní zjevilo v kuželu světla jako scéna z fantastického filmu.

Právě končil studium radioastronomie. Zbývalo mu dopsat diplomní práci a úspěšně ji obhájit. Díky štědré finanční podpoře ze strany otce, mohl Vendy vybavit své sklepní doupě přístroji podle svých potřeb. Vedle dvou vysoce výkonných počítačů tu má i rádiový skener s vlastní diskovou pamětí, speciální osciloskopy a řadu menších pomocných přístrojů. Má pronajatou vysokorychlostní linku, jíž se připojuje k síti astronomických observatoří. Je připojen na Internet, univerzitní síť a má přístupová práva přes satelit k významným výpočetním centrálám ve světě.

V průběhu studia se začal zabývat myšlenkou, nedávající mu spát. Když po nocích prováděl své vlastní rozbory, povšiml si, že v jistých částech šumového spektra vycházejícího ze supernov jsou zajímavé hodnoty, podobné hodnotám, naměřeným v oblastech černých děr. Podrobil analýze všechna dostupná rádiová měření supernov, učiněná od počátku existence radioastronomie. Naprogramoval své dva počítače tak, aby pracovaly souběžně a nechal je porovnávat údaje ze supernov s údaji z černých děr.

Před sedmnácti měsíci, když byl značně unavený a měl v sobě navíc půl láhve whisky, objevila se mu na monitoru podivná číselná hodnota. Označovala vrcholek křivky, která se prudce lomila směrem k nule. Křivka vyjadřovala hustotu informačního toku, kterou používal jako synchronizační veličinu pro souhru obou počítačů.

Údaj – nějaké číslo 2,32... - vzápětí zmizel a celý proces výpočtu se zhroutil. Domníval se, že došlo k výpadku elektrického proudu. Ráno proto překontroloval stabilizátory a jelikož nenašel závadu, spustil výpočet znovu. Za tři dny se výpadek opakoval, tentokrát u zcela jiné dvojice supernovačerná díra. Na monitoru, těsně před zhroucením systému opět probleskla stejná hodnota.

V tom momentě Vendyho šestý smysl zapracoval a povzbudil mozek k vyšším obrátkám. Zapojil třetí počítač, půjčený od kamaráda, aby monitoroval práci předchozích dvou. V následujícím měsíci se v třídních intervalech jeho systém vždy zhroutil, bez ohledu na to, jakou dvojici zkoumaných objektů vybral. Přitom výsledky výpočtů neukazovaly nic mimořádného. Pouze synchronizační křivka se vždy zastavila na hodnotě 2,321458.

Vendy se proto vrhl na analýzu protokolu pořízeného třetím počítačem. Na obrazovce analyzátoru se objevilo sedm dvojic křivek, které se přesouvaly zprava doleva a jejich jasné barvy na černém pozadí vytvářely poutavou podívanou. Vendy se rozhodl prověřit zápis pomocí starého programu z přelomu tisíciletí. Tehdy byl součástí velkého projektu SETI@home na hledání mimozemských civilizací. Program dokázal z ohromného množství signálů na různých frekvencích vyfiltrovat signál, pocházející od inteligentních tvorů. Vendy si tento program upravil pro své potřeby a použil jej k analýze zápisu.

Za pět týdnů měl první výsledek. Trvalo mu další týden, než dokázal výsledek pochopit a správně interpretovat. Jakmile udělal poslední tečku a nechal si zobrazit výsledek své práce, zůstal nevěřičně hledět na graf. Měl před sebou přehled sedmi dvojic náhodně spojených černých děr z různých oblastí vesmíru a supernov, také náhodně vybraných. Jejich rádiová spektra vykazovala náramnou podobnost a v jednom bodě byly všechny údaje stejné. V okamžiku exploze supernovy byla hustota informací v toku rádiového signálu 2,321458 TB/m³.

To nebylo všechno. Signály byly modulované a všechno nasvědčovalo tomu, že před explozí supernovy byly vysílány inteligentními bytostmi. Program SETI v tomto směru nelhal. Nejzajímavější na tom bylo, že u černých děr se vyskytovaly stejné hodnoty, jen s opačným znaménkem. Takto se Vendymu podařilo spárovat čtyři ze sedmi dvojic.

Co to může znamenat? Snad jen jedno: Každá supernova vyvolá vznik černé díry v jiné části vesmíru. Jakoby vznikla trubice, jejímž jedním koncem je energie jedné části vesmíru vysávána aby na druhém konci tryskala ven v podobě zářivé supernovy.

*

Zvonění telefonu vtrhlo Vendymu do mozku jako uragán. Vendy, jenž často upadal do narkotického spánku, vyvolaného dlouhým bděním, doprovázeným pitím alkoholu a polykáním povzbuzujících prášků, měl zvonění telefonu připojeno na velký lodní zvon k němuž připevnil kladívko od normálního domovního zvonku. Výsledný zvuk připomínal něco mezi sirénou a rachocením samopalů.

„Haló, kdo je?... co chcete?!“ Zavrčel huhňavě do telefonu.

„Vendy, prober se!! Tady je Lionel. Pamatuješ se na mně přece?!“

„Lionel?... jo... už si vzpomínám, potkali jsme se na minulém srazu ufologů.“

„No konečně!... V kolik jsi šel zase spát?“

Vendy se podíval na hodiny a s údivem zjistil, že spal víc jak čtrnáct hodin.

„Dávno, ale táhl jsem to tři dny v kuse bez spaní. Co potřebuješ?“

„Četl jsem tvůj dopis, cos poslal do vládního výboru.“

„Jaký dopis?“

„No přece ten, co v něm píšeš o konstantě 2,321458 TB/m³.“

„Ano..., promiň..., stále ještě trochu spím. Co je s tou konstantou?“

Vendy při vyslovení konstanty Lionelem zbystřil pozornost. Na jeho hlase to však nebylo znát. Znal dobře Lionelovu pověst nebezpečného novináře. Po tom, co právě objevil, se musel mít obzvláště napozoru, protože tušil, že jeho objev může mít dalekosáhlé důsledky, i když, po pravdě řečeno, ještě neměl představu jaké.

„Nemohu o tom mluvit do telefonu, ale je důležité, abychom se setkali, protože jsem na něco v té souvislosti přišel. Kdy se můžeme setkat?“

„Když mi dáš hodinu na probuzení, můžeš přijít ke mně.“

„Dobrá, je půl desáté,... tak v jedenáct?“

„Platí.“

*

Mohutné potrubí tonulo v šeru vysoko nad stínidly lamp, visících na dlouhých drátech. Kulaté i hranaté, propletené v nepochopitelných zákrutech a protkané sítí elektrických kabelů a nosných konstrukcí vypadalo jako vnitřnosti nějakého obrovského tvora.

Noční hlídač procházel halou za svitu své baterky a odlesku nouzových světel nade dveřmi. Nenadálý záblesk osvětlil jasným světlem celou halu, jsa provázen spoustou rychle se pohybujících stínů. Než hlídač stačil zjistit zdroj záblesků, nastala opět tma. Sáhl po vysílače. Než však stačil stisknout volací tlačítko, záblesky se opakovaly. Nyní stačil postřehnout, že zdroj je někde u stropu, pravděpodobně na druhém konci haly, blízko propojovacích stojanů. Stiskl knoflík vysílačky: „Haló, Jime!“

„Co se děje?“ hlas dispečera nebyl příliš přátelský. Proč taky, když hodiny ukazují téměř konec směny. Už si myslel, že tentokrát bude mít štěstí a noc uplyne klidně.

„V hale se něco blýská. Nevím co to je, ale je to u stropu. Mám obavy, že to tu začne hořet. Myslím, že bys měl zavolat hasiče a elektrikáře.“

„Krucinál, to tak ještě scházelo!...“ dispečer praštil sluchátkem a stiskl knoflík spojení se záchranným

oddílem: „Hlídko mi hlásí podezřelý jiskření v odbavovací hale, chce inspekci hasiče a elektrikáře... ne ještě nic nehoří, ale mohlo by.“ Zavěsil a zavolal hlídku.

„Říkali, že někoho pošlou, tak jdi k hlavnímu vchodu, za pár minut tam budou.“

Inspekce trvala dvě hodiny, ale na nic nepřišli.

„Bylo to někde v těchto místech,“ ukazoval hlídač na úsek stropu, v němž bylo největší nahuštění všech trubek a drátů a kde dva silné svazky kabelů ladným obloukem opouštěly přítmi stropu a mizely v imitaci dřevěného sloupu, jehož horní otevřený konec, při normálním osvětlení haly, nebylo vidět. Hasič přivolal vysílačkou své kolegy s pojízdným žebříkem dosahujícím až ke stropu. Dvojice hasičů pak pojížděla sem a tam a snažila se najít ve spleti vedení nějaké stopy, které by vysvětlily záhadné záblesky.

„Jakou to mělo barvu? Bylo něco cítit nebo slyšet?“

Hlídač toho mnoho nedokázal říci. „To světlo bylo oranžové, asi tak jak ty pouliční výbojky, ale blikalo to hrozně krátce a muselo se to pohybovat, protože ty stíny letěly po zdi, jako když jede auto a posvítí oknem do místnosti.“

„Nic tam není,“ uzavřel kategoricky inspektor svou prohlídku, „kdo ví co jste viděl.“ Přesto si však do svého notesu udělal krátkou poznámku s velkým vykřičníkem. To už je potřetí tento měsíc a pokaždé v jiné bance. Jednou v CNB jednou v MB a jednou v Národní. Vždycky totéž. Oranžové záblesky bez jakékoliv stopy.

*

Taxík zastavil před honosným domem. Jeho bohatě zdobená fasáda potvrzovala, že pochází z počátku minulého století. Byl však pečlivě rekonstruován a jak Lionel ví, bydlí v něm jedni z nejbohatších lidí v kraji. Každé z dvaceti rozlehlých pater je jedním bytem. Některé byty zabírají dokonce dvě patra. Lionel se ohlásil u vrátného, jenž na jeho otázku, kde najde pana Crampa, lakonicky zvedl tři prsty a pokynul směrem k výtahům. Jakmile se Lionel otočil, stiskl na panelu tlačítko s číslicí tři, vyvedenou ve zlatě.

„Pane Crampe, máte návštěvu. Jede k vám druhým výtahem.“ Současně s tváří vrátného viděl Joshua Cramp na výšce monitoru vnitřek výtahu, v němž si Lionel utíral kapesníkem zpoceně čelo a dlaně.

„Děkuji za upozornění, Time,“ ukončil Joshua Cramp spojení. Pomyslel si: To zase bude nějaký otravný novinář. Přestože novináře z celé duše nesnášel, rád s nimi hovořil, jelikož mu dělali dobrou reklamu. Joshua Cramp je operní zpěvák známý po celém světě. Jeho příjmy dosahují závratných výšek. Dost nato, aby jeho atraktivní manželka mohla pořádat časté večírky doprovázené poslechem „psychedelic music“.

„Já tu tvoji operu už nemůžu ani cítit,“ vykřikovala často, když jí manžel vyčítal způsob její zábavy, který nedovedl pochopit.

„Potřebuji kolem cítit vzrušení a mluvit se spoustou lidí. Ty tvoje koncerty mě vždycky tak vyčerpají,“ říkávala. Jako správná manželka známého umělce se musela zúčastňovat všech důležitých koncertů manžela a plnit společenské povinnosti s tím spojené. Její nátura však byla zcela opačná. Její temperamentní povaha trpěla, když musela nekonečné hodiny nehnutě sedět na koncertě ve společnosti důležitých lidí a o přestávkách poslouchat jejich stále stejné, nudné řeči.

Joshua Cramp, než výtah přijel do třetího patra a než Lionel přešel dlouhou chodbou, stačil v koupelně několika rychlými pohyby upravit svůj účes a navléci na sebe, namísto květovaného županu, který doma stále nosíval, elegantní bílé sako. Než sluha otevřel a uvedl Lionela do salonu, stačil si ještě nalít sklenku vína a usadit se do noblesní pózy v pohodlném křesle.

„Dobrý den pane. Čemu vděčím za vaši návštěvu?“

Lionel chvíli zaraženě civěl na muže v koženém křesle, než si uvědomil, že vrátnému neřekl, koho hledá, a že muž před ním je pravděpodobně Vendyho otec.

„Promiňte pane, nepřišel jsem za vámi, hledám vašeho syna.“

„Kterého prosím? Vendyho nebo Joshuu? Pokud Joshuu, ten bydlí v Ohiu a Vendy, pokud vím, by měl být ve svém sklepe.“

„Ještě jednou se omlouvám, ale hledám Vendyho.“

„Vážený pane, můj syn Vendy se v těchto končinách,“ rozmáchl se kolem sebe, „téměř nikdy nevyskytuje. Z nějakých důvodů není vůbec po mně. Hudba ho nezajímá a doma téměř nikdy nespí...“

„jakže se jmenujete?“

„Oh, pardon. ... jsem novinář a zajímám se o vědecké výzkumy. Mé jméno je Lionel Nux.“

„Velká škoda! O hudbě opravdu nikdy nepíšete...? Nechcete udělat výjimku...?“ Joshua neskrýval své rozčarování. Přes svou nechuť k novinářům velice rád četl v novinách články o sobě a svých koncertech. „Nebudu vás tedy zdržovat. Vendyho najdete v této budově někde ve sklepe. Má tam svou laboratoř. Přiznám se, že jsem tam nikdy nebyl. Snad vrátňý bude vědět, kde to je.“

Během slov pozvolna postrkoval Lionela ke dveřím, které už úslužný sluha stačil doširoka otevřít.

„Opravdu nepíšete o umělcích jako jsem já?“ Zeptal se ještě pro jistotu, než se za Lionelem zavřely dveře.

*

Heinrich Diermann je typickým profesorem zahleděným do své práce. Je mu šestapadesát a bydlí s manželkou ve vile, zděděnou v mládí po dědovi. Když jde po ulici, mává pravou rukou ve vzduchu jako dirigent neviditelného orchestru. Tím podtrhuje své myšlenky, jež ho neopouštějí prakticky nikdy. Je vynikající teoretik, což mu, stejně jako mnoha jemu podobným, ztěžuje účast v běžném životě. Kolemjdoucí zásadně nevnímá, občas své myšlenky neudrží jen v hlavě a při chůzi začne řečnit. Je zpravidla terčem pro party pouličních výrostků, kteří kolem něj začnou poskakovat a vykřikovat posměšky. Teprve pak si uvědomí, že hovoří nahlas. Zrychlí krok, aby křiklounům unikl, ale po několika desítkách metrů se situace opakuje. V autobuse, kterým jezdí jsou zpravidla stálí cestující, vracívající se z práce vždy v tutéž hodinu. Profesor má v autobuse stálé místo hned za řidičem. Řidič, hubený, ale stále rozesmátý černocho, je už na samomluvu profesora zvyklý. „Už bych mohl jít přednášet na univerzitu,“ říkává doma manželce. „Ten profesor do mě hučí každý den půl hodiny svou vědu, až z toho za chvíli budu chytřejší než on...“

Profesorova teorie je založena na domněnce, že informace zaplňující prostor jsou jistou formou energie. Zaplňují pátou prostorovou dimenzi a jejich vazba na hmotu je závislá na jejím okamžitém stavu.

V počátečních pokusech člověka zachytit informaci se používal papír a pero, později se přidala další media. Magnetický a optický záznam jsou v současnosti nejpoužívanějšími způsoby promítnutí informací na hmotu. K dynamickému přenosu informací používá lidstvo elektřinu, světlo a rádiové vlny. Vědci už dávno konstatovali, že při těchto přenosech dochází ke ztrátám. Nosné médium informací se vzdalující vzdáleností ztrácí, proto se musí budovat zesilovací stanice, aby informace dorazila na místo určení v nezmenšené kvalitě. Nikdo kloudně nezodpověděl otázku, co to vlastně informace je a kam se ztrácí.

Profesor Diermann se teoreticky o tento problém zajímá již dvaadvacet let. V tomto roce se mu poprvé podařilo zformulovat vzorec a posléze i matematicky dokázat, že informace jsou jen další formou energie. Tato energie plyne pátým rozměrem, který je všude kolem nás.

Pátý rozměr a informace v něm existující je třeba chápat ve velmi hrubém přiblížení jako substanci, jenž vyplňuje dutiny našeho třírozměrného (nebo čtyřrozměrného, vezmeme-li v úvahu i čas) prostoru podobně, jako například na pobřeží jsou zrnka písku nasáklá vodou, či v našem hmotném těle, složeném z buněk, je mezibuněčný prostor vyplněn tekutinou.

Tento publikovaný profesorův názor ve vědeckém světě nenašel podporu. Naopak! Našlo se mnoho kritiků, kteří vznášeli nejružnější námitky, ale nikdo z nich si nedal práci, aby podrobil profesorovu teorii vědeckému přezkoumání.

Profesor dnes opouštěl univerzitní půdu velmi nahněvaně. „Nafoukanec jeden! Myslí si, že všemu rozumí a přitom je to nevzdělanec... každý jeho článek je jenom tlachání o těch pitomcích, co vědět vůbec nerozumí...! Kdyby ten zatracený pisálek psal alespoň o pořádné vědě..., ale to ne...! On si jenom přijde na mou přednášku a hned: „... je to jenom matematický důkaz, nepodložený fakty...“ Co si to vůbec dovoluje...!“ V tomto tónu vydržel profesor nadávat celou cestu autobusem. Řidič tentokrát nedostal svou obvyklou porci vědomostí.

„Co se ti to dnes stalo? Mračíš se, až z toho jde hrůza.“

Profesorova žena přivítala jako obvykle svého muže úsměvem, ale tentokrát bez účinku.

Ač je to k nevíře, manželství profesora Diermanna patří mezi ta dokonale vydařená. Henrieta Diermannová je štíhlá, tmavovlasá padesátnice, udržovaného zevnějšku. Heinrich ji poznal ve svých třiceti letech v lázních, které si, na doporučení kolegů, každým rokem na dobu jednoho měsíce dopřával.

Jako mladý profesor ještě nepěstoval žádnou vědu natolik, aby ho odváděla od radostí života. V lázních navštěvoval taneční sály a žádnou pohlednou ženu či dívku nenechal na pokoji. Osudovou se mu stala před šestadvaceti lety jedna zářijová neděle, když se vypravil k břehu řeky na procházku. V sobotu byl na taneční zábavě, kterou opustil kolem třetí hodiny ráno. Než došel do svého lázeňského pokoje a stačil se odstrojit, zjistil, že už nemá cenu uléhat. Poněvadž lázeňský vzduch byl plný vůní babího léta, rozhodl se k procházce podél řeky. V noční tmě bylo slyšet jen šumění plynoucí vody a prosvětlovaly ji jen odlesky světél z protějšího břehu. Chodník, po němž kráčel byl dlážděný velkými plochými kameny, mokřými od ranní rosy. Ve chvíli, kdy procházel kolem uzounké pěšinky, vedoucí k lavičce ukryté v křoví, uklouzl a s hlasitým zaklením se svalil do trávy. Když se pokoušel postavit, uklouzl podruhé, proletěl křovím a padl do klína dívky, sedící na lavičce. Není třeba dodávat, že onou dívkou, sedící ve čtyři hodiny ráno u řeky nebyl nikdo jiný, než nynější paní Diermannová...

„Ani se neptej! Byl tam jeden takový nafoukaný novinář a dovolil si mi tvrdit, že moje teorie za nic nestojí, že je to jenom obyčejná matematika a žádný důkaz.“

Henrieta už měla s podobnými situacemi své zkušenosti.

„Heinrichu, víš jaké máme pravidlo...“, zavedla řeč na dávno dohodnutý domácí řád, jenž pravil, že všechny pracovní starosti musí manžel po příchodu domů, až do večere nechat za dveřmi.

„...no dobrá, už mlčím.“

Henrieta nemá žádné řádné vzdělání. Její rodiče byli farmáři a ona vyrůstala uprostřed kukuřičných polí. Není hloupá, jen osud jí nedopřál vzdělání, takže skončila jen základní školu. Na rozdíl od svých vrstevnic, díky vrozeným schopnostem, se naučila číst a psát bezchybně a když pak farmu opustila a nastoupila v lázních jako pomocnice, pochytila od lékařů a vznešených hostů i jistou noblesu. Naučila se decentnímu chování a díky tomu brzy opustila řady pomocných pracovníků a stala se profesionální společnicí. Její hlavní pracovní náplní byl doprovod zámožných pacientů (většinou ve věku nad sedmdesát let) na společenské akce konané v lázních, na procházky, na golfová hřiště a projížďky po okolí. Ráda proto ve svém volném čase bývala sama. Tak se stalo, že na jedné takové osamělé procházce poznala svého muže.

Jejich manželství bylo harmonické, neboť Henrieta dokázala vytvořit velmi útulnou domácnost. Heinrich, když před dvaadvaceti lety začal přemýšlet o své informační teorii, se do ní zcela ponořil a do úmoru pracoval i doma. Nakonec to Henrieta nevydržela a prosadila zákon, že po příchodu domů nesmí, až do skončení večere, padnout ani slovo o Heinrichově práci. A protože Heinrich přicházel domů kolem páté a večere bývala v osm, měla Henrieta každý den zaručeno, že manžel se jí bude nejméně tři hodiny věnovat. Chvíli to trvalo, než tento řád nastal, ale díky němu bylo jejich manželství stále skvělé. Děti nikdy na pořad nepřišly. Kupodivu Henrieta po dětech ani netoužila.

*

Lionel, poučen vrátným o přístupové cestě do svatyně Vendyho Crampa se prodíral úzkými průchody mezi harampádím uloženým ve sklepech. Na konci své prašné cesty našel plechové dveře opatřené rudým nápisem „danger“ a lebkou se zkříženými hnáty.

Zaklepal. Klepání zůstalo bez odezvy. Otevřel dveře prudkým trhnutím. „...když je budete otevírat normálně, budete si myslet, že jsou zamčené; musíte s nimi pořádně šknout“, poučil ho vrátný.

Na Lionela se vyvalil mrak dýmu páchnoucího potem a alkoholem. Navíc se přidružoval „přístrojový“ pach stále zapnutých monitorů a počítačů, které Vendy nikdy nevypínal. Seděl ve svém křesle, v ruce sklenku whisky a v ústech cigaretu. Jeho oči, ozářené nízkou visící lampou tupě zíraly na příchodícího, jehož viděl ve světlém obdélníku dveří jen jako nejasnou siluetu.

„Vendy, co je s tebou?“

Lionel přešel k Vendymu, zírajícímu stále tupě před sebe. Zatřásl s ním, ale nedočkal se reakce. Lionel se rozhlédl kolem. Na monitoru před Vendym uviděl změt' grafů. Jejich barevné čáry se třepetaly a vzájemně překrývaly. Na dolním okraji monitoru naskakovaly v pravidelných intervalech velké číslice. Na osciloskopu vlevo uviděl dvě ležaté osmičky, jednu vykreslenou zeleně a druhou červenou. Červená měla rozmazané obrysy, oscilovala kolem svého středu a velikost obou jejích polovin se rytmicky měnila od téměř kruhového do velmi protáhlého tvaru. Lionel si povšiml, že Vendy se mírně předklání a zaklání ve stejném rytmu. Připadlo mu to velice podivné, zejména proto, že sám začínal

pocít'ovat nutkání začít se také komíhat. Vtom jeho zrak padl na indikátor zvukového signálu, ukazujícího rytmické změny síly zvuku, přestože sám nic neslyšel. Sáhl rukou na membránu jednoho z reproduktorů a cítil, že se chvěje.

To bude ono, problesklo mu hlavou, která už začínala ztrácet soudnost. Natáhl ruku a vypnul zesilovač. Okamžitě se mu v hlavě vyjasnilo. Vendy se náhle probral ze své strnulosti a upřel oči na Lionela.

„Kde ses tu sakra vzal?!“

„Budeš se divit!“

Lionel se posadil na okraj stolu a upřel oči na Vendyho. Ten, přestože byl náhlým zjevením Lionela vyveden z míry, měl ještě v očích podivný výraz, jenž byl nepochybně doznívajícím projevem jeho předchozího tranzu.

„Máš asi štěstí, že jsem se tu objevil,“ začal Lionel.

„Kdybych nepřišel, tak bys asi byl za hodinu na márách. Prosímte co to tu vyvádíš?“

„Nic zvláštního, trochu jsem experimentoval s muzikou.“

Lionel popsal Vendymu, co se dělo při jeho příchodu.

„Hmm... asi se mi to tu někde zacyklilo a vzniklý infrazvuk mě hypnotizoval. Ale to nic, už jsem vzhůru a příště si dám větší pozor. Co tě přivádí?“

„Pamatuješ si ještě na dopis, který jsi poslal do vládního výboru?“

„Jistě! Co je s ním?“

„S ním nic, ale odkazuješ v něm na jistou konstantu. A já jsem se nedávno s takovou konstantou sešel. Neuhodneš kde!“

„Nenapínej a vymáčkni se!“

„Byl jsem na přednášce jistého profesora Diermanna, je to matematik, a ten přednášel o své teorii energie informací. Matematicky dokázal, že překročí-li hustota informací jistou hodnotu, dojde k explozivnímu uvolnění nahromaděné informační energie a tím ke zničení lidstva. A představ si, ta jeho hodnota je přesně stejná, jako tvá konstanta!“

„Tak to mě podrž!“ vykřikoval Vendy během Lionelova popisu událostí, počínaje návštěvou profesorovy přednášky a konče příchodem do jeho svatyně.

„Takže podle tebe ta konstanta, co jsem objevil, může ohrozit existenci lidstva?“

„Konstanta sama ne, ale to co představuje. O tom nepochybuji,“ odpověděl Lionel, „dal jsem si dost práce s ověřováním. Dovršil to ten profesor Diermann svou analýzou. Nejhorší na věci je, že nebezpečí je akutní. Podívej se sem: Tohle jsou profesorovy vzorce, doplněné o statisticky významné hodnoty, které jsem vytáhl z různých databází. Podle toho je už dnes nasycenost prostoru informacemi tak vysoká, že ke kritickým stavům začne co nevidět docházet v informačně zatížených místech. Na internetu – jen na některých uzlech, v bankách, ve spojovacích centrálech. Záleží na místním nahuštění informací. Do globálního nasycení nám, podle mých propočtů pokud se dramaticky nezačne měnit situace, zbývají dva až tři roky. Jestli ale spustí podle plánu tu herní síť, co se o ní tolik píše, tak to bude podstatně dříve. Také prognózy nárůstu počtu mobilních telefonů jsou alarmující.“

„Jak to podle tebe ale souvisí s mou teorií kolem černých děr?“

„Nemám tušení. Jediným spojovacím článkem je zatím jenom hodnota té tvé konstanty 2,321458. Musíš uznat, že to není náhodou a že nějaká souvislost tady určitě existuje.“

„Souhlasím. Ale jaká? Jak mohou děje v supernovách nebo černých dírách kdesi v tramtárii souviset s informační explozí... Exploze!... to bude ono!... Ukaž ty profesorovy vzorce!“

„Podívej, profesor uzavírá svou teorii prohlášením o destrukci prostoru, pokud informace dosáhnou kritické meze 2,321458 TB/m³. A to je přece moje konstanta!“

„Avšak podle něho je informační tok limitován vlastnostmi nosiče informací. Jenomže já jsem vypočítal tu konstantu jako nezávislou na hmotě. Podle mě je informace základním materiálem vesmíru. Jsme jimi obklopeni ze všech stran. Představ si informaci třeba takto: Naplň sklenici hrachem, mákem, solí a pudrem. Mák zaplní prostor mezi kuličkami hrachu, jemná sůl a pudr zaplní zbytek volného prostoru. Vše pak zalij vodou až po okraj. Ta zaplní zbývající dutiny. Pak prohlásíš, že sklenice je plná. V materiálním světě ano. Jenže i voda je složená z molekul a atomů. A jak víme, meziatomový prostor je velké prázdno. Kdyby se atomy stlačily až na nejzazší mez, aby prázdno mezi nimi zmizelo, vznikne

materiál nesmírné hustoty. Něco na způsob černé díry. Existuje teorie, která tvrdí, že uvnitř černé díry je nekonečně velká hmota, vzniklá zhroucením hvězdy do sebe, která předtím explodovala jako supernova. Co když toto velké stlačení vypudí informace z tohoto prostoru a ty pak vytrysknou někde jinde, třeba v oblasti supernovy. Podle mých výpočtů zde souvislost existuje a spojuje je právě má konstanta.

„Jenomže prozatím nikdo nedokázal, že v místě černé díry byla kdysi hvězda. Já předpokládám, že prostor mezi jádrem atomu a obíhajícími elektrony je zaplněn informacemi. Podobně jako v naší sluneční soustavě jádro představuje slunce a planety obíhající elektrony. Zbytek jsou informace, které zatím neumíme přečíst, ale jsou tam.“

„No dobře. Ale jak podle tebe dojde k havárii?“

„Podívej se na profesorovy vzorce. Dokazují, že ačkoliv je informace nehmotná, může se hromadit.“ Vezmi si například nové počítače. Dokáží ve velice malém objemu nahromadit velké množství informací. Ty pak obrovskou rychlostí dokáží posílat prostorem k jiným počítačům. A v tom já vidím ten problém. Když vezmeš v úvahu stoupající kapacitu i rychlost přenosu informací – zatím jen elektronickou cestou – není pro nás dnes problém vytvořit silný svazek energie, přenášející tolik informací, že pokud se v cíli nestačí dostatečně rychle rozptýlit, dojde k přeměně energie informací na jinou – zřejmě na teplo – a dojde k explozi.“

„Ty si myslíš, že supernova je výsledkem něčeho takového?“

„To si netroufám tvrdit, ale rozhodně nemůžeme věci nechat jen tak.“

*

V klimatizovaném sále výpočetního centra Centrální banky, skrytém před veřejností v sedmém podzemním podlaží, se u kontrolního pultu nudil provozní technik Buck Novak. Pracuje v bance už deset let a stará se o spolehlivý chod celého počítačového systému. Po zavedení počítačů poslední generace před dvěma roky – CB byla jediná instituce, která tento systém zavedla kompletně ve všech svých pobočkách – se jeho práce zredukovala na vysedávání před kontrolním panelem v klimatizovaném sklepním sále. V sále stojí tiše skříň centrálního počítače a na každé skříni svítí tři zelená světla. Ostatní světla jsou zpravidla zhasnutá. Mají různou barvu. Každá barva signalizuje při poruše, o jaký typ závady se u dané jednotky jedná. Nejčastější poruchou bývalo přetížení systému. Na skříních rozmístěných v sále se nepravidelně objevovaly žluté záblesky světla, signalizujících, že systém je vytižen na hranici únosnosti. Občas se objevilo i fialové světlo, oznamující, že daná jednotka je zablokována, dokud se neuvolní paměť. Na pracovním monitoru se v pravidelných intervalech střídaly informace o jednotlivých důležitých částech systému. Obrazovky jsou přehledné, všechny informace jsou grafické a pokaždé stejné. Dole ve velkém obdélníku svítí nápis NORMAL v jasně žluté barvě.

Pro Bucka se práce stala naprostou nudou. Aby se nezbláznil, používal kontrolní monitor k vlastní zábavě. S pomocí kamaráda – programátora – se mu podařilo vpašovat do systému malý program, jenž po napsání správného hesla odblokoval bezpečnostní zajištění a dovolil z kontrolního panelu výstup do vnější sítě. Díky tomuto programku mohl Buck na každé směně sledovat na monitoru televizní pořady vysílané v internetové síti. Původně, když s touto nepovolenou činností začal, měl Buck obavy, že nějakou závadu přehlédne, a proto požádal programátora, aby jeho program každé půl hodiny zobrazoval kontrolní data. Po nějaké době mu čím dál víc vadilo, že má přerušovaný televizní program a tak automatické přepínání vypnul. Postupně nastala situace, kdy přepínal monitor do pracovního režimu jen jednou nebo dvakrát během směny. K poruchám prakticky nedocházelo, vyjma stavů přetížení. To však naštěstí nikdy nedosáhlo kritické hranice.

V čase, když byl Buck na školení k novému systému, velkou část výuky zabralo proškolení havarijních situací. Každá z nich – šlo o havárie operačního systému, jenž by ohrožovaly integritu dat, nebo dokonce mohly zapříčinit ztrátu dat – měla k nápravě určen havarijní program, spouštěný automaticky, pokud by taková situace nastala. Školení operátorů bylo proto zaměřeno jen na případy, kdy se opravný program sám nespustí, nebo když dojde k mechanické závadě.

„Jakmile vám začne na monitoru blikat nápis ALARM C7 Jste na nejlepší cestě do pekel,“ říkal instruktor. „To znamená, že se celý systém zablokoval, data nejdou uložit a jsou pouze v paměti. Stačí malé přerušení proudu a malér je na světě. Když vám ale bliká ALARM – C3 nebo C5, máte ještě šanci, že se do basy nedostanete. To znamená, že se někde ucpaly cesty. Musíte proto ručně zastavit

operace, které ještě běží, tím uvolníte systém a vše je zachráněno. Sláva!“ V praxi to znamenalo, že ze svého pohodlného křesla Buck jen natáhne ruce ke klávesnici a napíše sérii příkazů, které všechno ostatní zajistí.

V ono páteční dopoledne zažil Buck první z velkých šoků, jež ho v dohledné době ještě čekaly a o nichž neměl při nástupu na směnu nejmenší tušení. Jako obvykle si vyměnil pár pozdravů s kolegou z noční směny a pohodlně se rozvalil do křesla. Jeho sto deset kilogramů křeslo sneslo se zoufalým zaskřípěním. Pět minut věnoval kontrole všech postupně se objevujících obrazovek. Pak s uspokojením, že všude je NORMAL, přepojil monitor na šestý program, vyhodil nohy na stůl a sledoval záznam včerejšího fotbalového utkání. Tak vydržel až do konce zápasu. Pak si došel k automatu pro kávu. Ve chvíli, kdy dával šálek k ústům, se to stalo! Na dvou skříních v sále začala zuřivě blikat všechna světla ve zmateném rytmu, nedávajícím smysl. Buck skočil k monitoru a přepojil do pracovního režimu. Třetí obrazovka oznamovala ALARM - ??? což znamenalo, že systém neví o jakou závadu se jedná. Blikání kontrolky na obou postižených skříních začínalo dostávat rytmus. Světla se postupně harmonizovala. Blikala zprvu chaoticky, ale pak začala blikat po řadě, v opačných směrech. Na skříní označené GM-64 a proti ní stojící HM64 je pod sebou seřazeno celkem osmnáct kontrolních světel. Nahoře jsou poplachová světla, úplně dole pak zelené kontroly normálního chodu. Skříň vlevo začala blikat shora dolů a současně s ní, skříň vpravo blikala zdola nahoru. Po dvou vteřinách se situace obrátila. Takto se blikání střídalo dobrou minutu a Buck na tuto světelnou šou hleděl jako opařený a nevěděl co má dělat.

Do toho zazvonil telefon: „Tady hlavní účetní. Co to tam vyvádíte? V celé bance blikají monitory jako splašené. Okamžitě s tím něco udělejte!“

Než však stačil Buck odpovědět, ozvala se mohutná rána a obě postižené skříně zhasly a začalo se z nich kouřit.

ALARM – C7 blikal monitor. Buck okamžitě stiskl na panelu tlačítko označené C7. Asi po pěti minutách rej na monitoru ustal a celý systém se uvedl do normálního stavu. Mezitím už do sálu doběhl velitel požárníků, doprovázený třemi hasiči, obtěžkanými hasicími přístroji a technický ředitel banky.

Hasiči zkontrolovali obě skříně a po chvíli odešli, když si ověřili, že požár už nehrozí. Technický ředitel vyzpovídal Bucka, co se vlastně přihodilo. Pak zasedl k řídicímu panelu a pokoušel se vyvolat kontrolní záznam. Ukázalo se, že události posledních deseti minut nejsou zaznamenány. Po domluvě s ředitelem banky odpojili počítače v jednotlivých pobočkách a všech kancelářích od centrální sítě a přepojili je na lokální režim. Pak přivolal pohotovostní skupinu složenou ze systémových programátorů – ti, stejně jako Buck, museli držet denně směny – a dal jim příkaz provést testování celého počítačového systému a mimo jiné zjistit, jestli došlo ke ztrátě dat a v jakém rozsahu.

Hlavní programátor po výzvě ředitele banky přistoupil k projekčnímu plátnu. V zšeřelém sále se na plátně objevilo hrubé schéma počítačového systému.

„Výsledek проверки ukázal, že k žádné škodě na bankovních datech nedošlo. Díky nové technologii, kterou zde máme,“ ukázal na plátno, „jsou při provozu všechna data jistěna několikanásobně. Naštěstí došlo pouze k vyřazení dvou systémů transferu dat, data samotná zůstala nedotčena. K příčině havárie mohu uvést pouze tolik, že podle mého soudu nedošlo k softwarové závadě, ale k selhání techniky. Proto závěry by měli vyslovit pracovníci firmy IBAM, mimo jiné také proto, že počítače jsou ještě v záruce. To je ode mě všechno.“

Následujícího dne se dostavil zástupce firmy IBAM, která v bance instalovala výpočetní systém. Dlouho nevěřicně kroutil hlavou a nedokázal pochopit, jak mohly shořet najednou hned dvě přenosové jednotky. Nakonec souhlasil, že vyšle opravářský tým na náklady své firmy.

„Pojďte se podívat,“ vykřikl Danny, jakmile sejmul kryt vyhořelé jednotky, „to jsem v životě neviděl!“ Technici firmy IBAM, kteří se kolem něho seběhli, reprezentují odbornou špičku počítačové elity. Obě vyhořelé jednotky montážní četa firmy IBAM v bance odpojila od kabeláže a nahradila novými. Vyhořelé jednotky pak zabalili do speciálních kontejnerů a odvezli.

Každá jednotka má konstrukci podobnou trezoru na úschovu cenností. Pod vnějším obalem jsou jen konektory na připojení kabelů, hlavní vypínač a sada kontrolních světel. Vlastní jádro jednotky je

v hermeticky uzavřeném vnitřním krytu. Před havárií vyplňoval vnitřní obal inertní plyn, mající chránit součástky před korozi a současně sloužící jako chladicí médium. Při havárii plyn unikl a Danny očekával, že po otevření jednotky najde některou z jejích součástí zuhelnatělou, poněvadž v průvodní zprávě se dočetl, že z jednotky se při havárii kouřilo. Obraz, který uviděl však předčil všechno, co dosud v počítačové branži zažil. Uvnitř vnitřního obalu nebylo téměř nic. Na bočních stěnách uviděl seškvářený škrálop a na dně skříně vrstvu kovu, vytvořenou z mnoha malých ztuhlých kapek, rozstříknutých do podoby nepřilís se lišící od sněhových vloček. Vrstva vypadala, jako by někdo kapal tekutý kov, podobně, jako kape vosk ze svíčky. Plasty, tvořící značnou část vnitřní výbavy se buď vypařily, nebo se staly součástí škvarku na stěnách skříně.

„Co se to mohlo stát?“ Nevěřicně hleděli všichni na tu spoušť. „Vždyť největší napětí je jen dvanáct voltů. A tohle vypadá, jako by sem udeřil blesk. Kde se ta energie vzala? Přece přírodní kabely jsou neporušené. Kdyby to byl zkrat, tak by byly spálené i kabely!“

Danny a s ním i ostatní členové komise, která měla zjistit příčinu havárie, vzrušeně debatovali ještě nejméně hodinu. Pokoušeli se pochopit scénář události. Nabízeli nejfantastičtější řešení, jaká je napadla, ale k žádnému závěru nedospěli...

*

Lehké poklepání na rameno přivedlo profesora zpět do stavu bdění. Jeho žena mu s úsměvem podávala podnos se šálkem horké kávy: „Máš tam návštěvu. Řekla jsem jim, že spíš, ale trvali na tom, že je to důležité. Nedali se odbýt.“

„Proboha, co je to za otravy, že mi nedají pokoj ani v neděli?“

„Ten starší říkal, že se jmenuje Lionel Nux.“

„Cože!“ Profesor vyprskl rozhořčením. „Ten zloduch se vecpal až ke mně do domu! Nestačí mu, že mě otravuje na přednáškách?“

„Je s ním ještě jeden student, jméno mi neřekl. Ten vypadá dost vyčerpaně.“

„No dobrá, řekni jim, že hned přijdu.“

Profesor se zvolna zvedl, upravil si župan a upil trochu kávy. Pak se na chvíli zamyslel a shodil župan na podlahu. Přistoupil k šatníku a po chvíli přemýšlení si oblékl stejný oblek, jaký nosíval na přednášky.

Lionel se kolem sebe rozhlížel s nelíčeným údivem. Profesorův byt ho překvapil hned v několika směrech najednou. Očekával prostorný, avšak knihami přecpaný prostor, namísto toho se ocitl v příjemném, velmi útulném pokoji, kde byla ženská ruka cítit přímo hmatatelně. Samotná hostitelka vzbuzovala na první pohled sympatie a ke všemu se připojila příjemná vůně kávy.

„Manžel prosí o chvilku strpení, za chvíli vás přijme. Můžete se zatím posadit,“ ukázala na prostorný gauč. „Mohu vám zatím nabídnout něco k pití?...“

„Jestli mohu,“ Vendy, stále poněkud vyšinutý, „nějaký alkohol, jedno jaký!“

„Děkuji, nic,“ odvětil Lionel, už pohodlně usazený.

Henrieta se Vendyho přání ani nepodivila, jeho vzhled hovořil jasně: Musím se napít. S alkoholem to bylo v jejich domácnosti poněkud problematické, ale po chvíli hledání objevila v kuchyni půl láhve brandy, kterou používala při přípravě některých specialit. Nalila Vendymu dvojitou dávku a přidala notně ledu. Pak s úsměvem jí vlastním postavila sklenici beze slova před Vendyho. Ten vypil nápoj jedním hltem a vděčně se na Henrietu usmál: „Děkuji, zachránila jste mi život.“

„Jen nepřehánějte mladíku... po flámu?“

„Kdepak po flámu,“ vložil se do toho Lionel, „před hodinou jsem ho našel v bezvědomí. Mozek se mu málem uvařil, jak do sebe rval na plný výkon jakousi podivnou muziku.“

„Ach tak... dáte si ještě jednu?“ obrátila se na Vendyho. „Ne, děkuji, to už stačí. Teď bych, jestli příliš neobtěžuji, potřeboval ještě silnou kávu a budu fit.“

„Ale jistě, za chvíli vám ji připravím.“

„Jistě vám nebude vadit, když si se svou kávou k vám přisednu. Nepochybně tak rychleji dokončíme náš rozhovor,“ ozval se profesor, jenž během tohoto proslovu usedl do širokého křesla, naproti oběma příchozím. Netajil se svou nespokojeností z vyrušení. Celý jeho výraz naznačoval: Tak vysypte co chcete a vypadněte.

„Ale Heinrichu, když už jsi pány přijal, nemusíš být na ně hrubý,“ zmírnila jeho postoj manželka.

„Omluvte nás profesore, že jsme vás přepadli v neděli, ale považujeme věc za velmi závažnou. Týká se vaší teorie, kterou jste včera přednesl a kde jsem vás tak nevhodně napadl. To víte, moje povolání.“
Lionel se při těchto slovech zvedl a hovořil k profesorovi vstoje.

„Mojí teorie?“ Profesor okamžitě ožil. „Copak, chcete ji rozcupovat na kousky, nebo máte důkazy, jejichž nedostatek jste tak kritizoval?“

„Důkazy nemám, ale velké podezření, že je něco špatně, mám, či spíše máme,“ ukázal na Vendyho. „Nezávisle na sobě jsme dospěli všichni tři k neblahým závěrům, na jejichž konci je ona nešťastná konstanta.“

„Proč nešťastná? Jsem hrdý na to, že jsem ji vypočítal a vím, že za ni budu slavný. Tak proč by měla být nešťastná?“

„Profesore, nejde o konstantu samotnou, ale o to, co představuje. Tady Vendy se zabývá radioastronomií a objevil konstantu jako součást nepříliš sympatických vesmírných jevů. Já jsem zase do vašich vzorců z přednášky dosadil statistické údaje posbírané na Zemi a vyšla mi konstanta jako počáteční bod konce světa.“

V následující hodině Lionel podrobně popsal profesorovi jak Vendyho výzkumy, tak své postupy při ověřování jeho - profesorových - výpočtů.

„Takže,“ dokončil Lionel svou řeč, „půjde-li to takto dále, nejpozději za dva, v krajním případě za tři roky bude na místě naší sluneční soustavy supernova.“

Nastalo ticho. Všichni tři, vlastně čtyři, protože Henrieta Diermannová také naslouchala, si teprve během tohoto rozhovoru v plné šíři uvědomili plný dosah svých objevů.

První se vzpamatoval profesor: „Takže moje teorie se potvrzuje i v praxi. Až tohle zveřejníme, tak mohu kandidovat na Nobelovu cenu...!“

„Jste obdivuhodný!“ Lionel vybuchl, „tady jde o existenci lidstva a vás zajímá Nobelova cena!... copak nechápete o co jde?!... Jestliže něco neuděláme, k tomu konci opravdu dojde!...“

*

Následující ráno zastihlo všechny účastníky vzrušené debaty v groteskním obraze tvořeném těly pokroucenými v křeslech a na pohovce. Vzduch byl ještě stále lehce namodralý od cigaretového kouře a vycházející slunce v něm vytvářelo podivuhodné efekty. Jako první se probral profesor, jelikož jeho návyk brzy vstávat byl silnější, než únava z probdělé noci. Zvolna se zvedl a s mírným hekáním si narovnával ztuhlé tělo. Z kuchyně zaslechl lehký šramot. To jistě Henrieta chystá snídani, pomyslel si. Věděl, že dobře chápe jak jim všem po probuzení bude, a proto jistě uchystala něco, co je postaví na nohy. Silnou kávu nevyjímaje, protože náhle zacítil její vůni a rychle pospíchal do kuchyně. Zlehka objal ženu, obdařil ji lehkým polibkem na čelo a s povděkem přijal hrnek s kávou, který mu postavila na stůl na jeho obvyklé místo.

„Jak jsou na tom ostatní?“ zeptala se, „také mají takové kruhy pod očima jako ty?“

„Určitě! Sice jsem se nedíval, ale umím si to představit. To byla hrozná noc!... nevím, jestli jsi něco z naší debaty slyšela, ale je to hrozné... asi se skutečně blíží konec světa a my nevíme, jak to zastavit.“

„Něco jsem zaslechla, ale o konci světa jsem nic neslyšela. Prosím tě co je to za nesmysl!... Konec světa!“

„Nesměj se, je to opravdu velmi vážné. Mou teorii přece znáš.“

„Myslíš tu ohledně hustoty informací?“

„Ano, tu.“

„A o co tedy jde, že to přivolá konec světa?“

„Jde o tu mou konstantu. Nux s tím studentem učinili dva nezávislé objevy. Oba jsou ze života a oba potvrzují mou hypotézu v praxi. V důsledku nahromadění informací dojde na Zemi nejprve k neštěstím a pokud se to nezlepší, tak nakonec Země vybuchne a zapálí celou sluneční soustavu. Z našeho slunce se stane supernova a my přestaneme existovat. A nejhorší na tom je, že se to nevyhnutelně stane, jestliže to nezastavíme.“

Henrieta zprvu brala jeho slova jako vždy se značnou rezervou, ale něco ve výrazu jeho tváře ji přesvědčilo, že opravdu je to vážné. Zeptala se: „A za jak dlouho by ta katastrofa měla nastat?“

„Přibližně za dva, nejpozději za tři roky, ale malé katastrofy už mohou vznikat dnes, velké, srovnatelné

se zemětřesením už za rok.“

„Prosím tě, vysvětli mi srozumitelně o co jde, třeba mne napadne nějaké řešení, nebo vám s ním alespoň pomohu.“

„Ide o to, že současný rozvoj počítačových technologií a spojové techniky vede k nadměrnému zhušťování toku informací, které se už dnes na mnoha místech blíží k mé konstantě. A když dosáhne hustoty rovné mé konstantě, dojde k výronu energie. Nejprve v uzlových bodech, kde se informace nejvíce zhušťují, jako třeba ve velkém výpočetním centru, nebo komunikační centrále. Tam může dojít k požárům a malým explozím. To by ještě nevadilo, ale horší je hustota informací v meziprostoru. Vtip je totiž v tom, že existuje – alespoň moje teorie to dokazuje – meziprostor, tedy prostor, oddělující nám známé dimenze. A v něm se rozptylují a uchovávají námi ztracené informace. Představ si, že někdo vyšle do éteru rádiový signál obsahující nějakou informaci. Jak se šíří rádiové vlny to víme. Po nějaké době zeslábnou a zaniknou v našem prostoru a stanou se součástí vesmírného šumu. Ale informace, kterou nesly se uloží v meziprostoru. Nám neznámé a neprozkoumané části vesmíru. A tam se zhušťují. Dokud bylo informací málo, mohly se v meziprostoru dostatečně rozptýlit. Domnívám se totiž, že šíření, či rozptyl informací v meziprostoru, který je velice těsný, se děje velmi zvolna. Když jich přibývá velké množství najednou, zhušťují se. A protože i informace jsou jistou formou energie, při jejich velkém nakupení, řekněme překročení kritické hranice, kterou je má konstanta, dojde k výronu energie do našeho prostoru a zničení našeho světa.“

„A jste si opravdu jisti, že je to všechno tak jak říkáš? Není to přece jenom stále teorie?“

„To jsem si myslel do včerejška. Nux i ten Vendy mně přesvědčili, že tomu tak není. Vendy svými výpočty prakticky ověřil, na základě dřívějších pozorování astronomů, že supernovy ve vesmíru jsou výsledkem výronu energie informací do našeho prostoru. Ještě je tu nevyjasněná otázka, jak to souvisí s černými děrami, protože on našel souvislosti i zde. A Nux, ten zase použil statistické údaje a ty dosadil do mých obecných rovnic a potvrdil, že moje teorie se praxí zcela potvrzuje. Takže hrozba zániku je reálná.“

„Heinrichu a nedalo by se to zveřejnit? Třeba by se toho někdo z vědců nebo politiků ujal a zabránil katastrofě.“

„Jak znám poměry, tak by z toho byla obrovská mediální kampaň a panika. Společnost by se zvrhla, protože by nám jednak nejspíš nikdo nevěřil, a pokud by uvěřili, že hrozba existuje, nevěřili by, že se to dá odvrátit a dopadlo by to jak v těch biblických příbězích o konci světa. Ten by nastal dřív a jinak, než si dnes myslíme. A to nehovořím o politikaření a všelijakých skandálech, které by z toho vznikly.“

*

Lionel se vypravil na Floridu. Jak se dozvěděl z telefonátu s generálovou pobočnicí, generál má dovolenou a tráví ji na Floridě. Má tam své letní sídlo ze kterého dohlédne na kosmickou základnu. Chce se pokochat připravovaným startem raketoplánu, jež má odstartovat za tři dny.

„Příjem,“ ozvalo se ze sluchátka. Lionel se jen pousmál. Typická gorila.

„Tady Lionel Nux. Oznamte generálovi, že s ním nutně potřebuji hovořit. Věc je přísně důvěrná a spěchá.“

„Počkejte u telefonu...“ Po dlouhých pěti minutách čekání se ozvalo: „...nazdar Lioneli, co tě přivádí tak důležitého?“

„Buďte zdráv generále, jaká je dovolená? ... Důležité zprávy nesu, ale nic pro telefon.“

„Díky za optání, mám se skvěle! Co takhle přijít večer. Pořádáme malý večírek pro přátele mé ženy. Bude to tady samá praštěná ženská, alespoň budeme mít na rozhovor klid. Souhlasíš? ...“

„Ale jistě! Příjdu kolem deváté.“

„Tak nashle!“

S generálem se Lionel skamarádil při jedné velké oslavě, kterou uspořádali příslušníci jednotky u níž oba kdysi krátce sloužili. Generál, tehdy ještě v hodnosti plukovníka, a Lionel jako zvláštní přidělenec. Měl tehdy něco na práci v analytické skupině, která prováděla rádiový průzkum podél čínské hranice. Na oslavě se oba zpili do němoty a probudili se druhý den ráno v objetí exotických krás. Protože tato událost by jim v kariéře nikterak neprospěla, uzavřeli dohodu o mlčení. Později se sešli nad některými akcemi týkajícími se jakýchsi vynálezů. To už byl generál Clarens velkým zvířetem v projektu Scavenger.

Lionel chvíli uvažoval, zda má jít na návštěvu ke generálovi jako host na večírku, nebo přijít zadním vchodem. Nakonec zvolil elegantnější variantu. Zašel do půjčovny a vypůjčil si smoking. Když se v hotelu dal do pořádku, nechal si přistavit hotelovou limuzínu a ta jej zavezla před slavnostně osvětlený vchod na generálův pozemek.

„Pozvánku prosím,“ oslovil ho muž, jemuž se příliš vydouvaly boky na jeho, jinak skvělém obleku a jemuž trčel z ucha drát od sluchátka.

„Pozvánku nemám, jsem domluven s generálem telefonicky. Očekává mně.“

Muž chvíli něco hovořil do svého rukávu a za necelou minutu pokynul Lionelovi, že může vejít: „Vítejte u nás pane, bavte se dobře,“ dodal.

Generála našel až za hodnou chvíli. Mezitím se musel zdravít se spoustou lidí, jež neznal, ale kteří ho zdravili jako svého dobrého známého. Jako na každém podobném večírku se všichni tvářili, že se dobře znají a předváděli svou domnělou důležitost.

Generál se omluvil skupince hostů, se kterou se právě bavil a přikročil k Lionelovi s napřaženou pravicí. Jeho mohutná postava v bílém smokingu působila impozantně.

„Vítej starý brachu, vypadáš skvěle! Mám ti obstarat společnici?“ spiklenecky zamrkal a hlasitě se zasmál.

„Díky, jde to. Poslyš Raymonde, asi ti to není moc milé, že tě otravuji, ale mám opravdu vážné starosti. Nemohli bychom si někam sednout mimo doslech?“

„Tak pojď, zajdeme si k vodě, tam bude klid... tak spust', co máš tak důležitého,“ zeptal se, jakmile poodešli od ostatních. V nastalém tichu, když hlučící společnost zmizela za pobřežním náspem, slyšeli jen šplouchání vln.

Lionel stručně a jasně vysvětlil podstatu problému. Věděl, že generál nemá odborné vzdělání, zato umí dokonale analyzovat a hlavně, nacházet řešení. Bylo jen nutné vysvětlit mu každý problém co nejjednodušeji. Někdy bylo obtížné představit jeho vojenskému mozku vědecký problém tak, aby mu porozuměl. Naštěstí v tomto případě pochopil generál situaci vcelku rychle.

„Takže konec světa, říkáš?... Hmm... myslím, že bude vhodné zavolat k tomu Maxe. Co myslíš?“ Nečekal na odpověď a začal vyťukávat číslo na mobilu. „Maxi, přijď hned za mnou, jsem na pláži.“ Zavěsil.

Za chvíli se vynořila zavalitá postava Maxe Lindera, experta na kosmické spoje. Pokud si Lionel pamatuje, Max pracuje ve špionážní centrále a má na starosti spojení se satelity.

„Maxi, Lionela znáš?“

„Bud'te zdrav, jak se vede?“

„Poslyšte, vy dva, já mám na tomhle večírku nějaké společenské povinnosti, takže vás nechám o samotě. Maxi, ty pozorně poslouchej a pak mi dáš zprávu. Lioneli... bud' zdrav!“ Zmizel z náspem a Lionel se pustil do vysvětlování...

Asi za týden po tomto rozhovoru zazvonil někdo u Lionelových dveří. Za nimi se zjevily dvě postavy v uniformě. Poručík předal Lionelovi proti podpisu zapečetěnou obálku, když předtím důkladně zkontroloval jeho pas. V obálce našel Lionel propustku se svou fotografií, která mu dovozovala vstup do střeženého vojenského objektu. Na přiloženém lístku bylo načmáráno fixem: zítra ve 14,30.

V podzemním sále střediska pro řízení špionážních satelitů se Lionel setkal s Maxem. Nejprve si prohlédl dvě velké projekční plochy, na nichž viděl záběry ze satelitů, jež byly právě na příjmu. Jeden ukazoval detailní záběry na nějakou dálnici na níž zelený křížek označoval jedoucí nákladní automobil. Na druhém pak byla nějaká loď na širém moři a satelit sledoval dění na její palubě. Lionel žasnul nad dokonalostí přiblížení. Mohl rozeznat i tváře osob na palubě, pokud některá pohlédla nahoru.

„Pojďte za mnou,“ vyzval ho po chvíli Linder. „Máme tady takovou malou zasedačku.“

Když vstoupili do zasedačky, překvapilo Lionela její osazenstvo. Viděl zde samé mladé tváře, některé dokonce velmi mladé. Ti nejmladší byli jen v košilích s kravatou, ostatní byli v uniformách. „Pánové, představuji vám Lionela Nuxe, který vás seznámí s problémem. Lioneli, máš slovo.“

Ukázalo se, že generál nechal sestavit tuto skupinu expertů a pověřil je nalezením řešení problému, s nímž je všechny detailně seznámil Lionel na pětihodinovém setkání. Ukázalo se, že ve skupině jsou zastoupeny nejruznější vědecké obory: astronavigace, radioastronomie, spojovací experti, programátoři,

experti přes spojové družice i pozemní komunikace, matematici.

Návrhy, které vzešly z jednání za účasti Lionela byly tři: První navrhoval vytvořit pokusnou laboratoř hluboko pod zemí a v ní se pokusit dosáhnout kritické hranice, aby se ověřil mechanismus vzniku explozivního uvolnění nahromaděných informací. Navrhovatel zdůraznil, že při úspěchu by se poznatky mohly využít ke konstrukci nového typu zbraně. Výsledky pak použít k omezení rizika celoplanetární exploze.

Druhý návrh spočíval v monitorování klíčových uzlů v datových cestách – rádiových pojítkách, velkých výpočetních centrálách a satelitních spojích. Navrhoval hledat cesty jak měřit hustotu informačního toku a navrhnout automatický systém pro omezení hustoty informací, pokud se přiblíží kritické hranici.

Třetí návrh směřoval k vytvoření matematického modelu „vyrovnávacích nádrží“ na informace – navrhovatel přitom vycházel z Diemannových rovnic – později převodu energetického náboje informací do těchto nádrží

Všechny tři návrhy však měly jeden společný nedostatek. Vyžadovaly více času, než je k dispozici. Praktické výsledky, pokud vůbec nějaké budou, se dají očekávat nejdříve za pět až deset let.

Lionel opustil toto jednání se slovy skepse: „Je téměř jisté, že k zániku Země nepochybně dojde.“

*

„Vendy, můj Vendy...“, oslnivá kráska s bílou pletí, rudými vlasy a překrásně tvarovanými rty se sklání nad jeho hlavou, hladí ho a šeptá slova lásky. Vendy, v mráкотném opojení cítí po celém těle slastné mravenčení...

Tvrký úder...

„Co je, co se děje?“ Vendy vyděšeně hledí před sebe. Když si uvědomí realitu, našťavaně se posadí. Zase jeden blbej sen.

Čím to je, že se mi zdají samé hovadiny. Od té doby, co vím, že to s náma dopadne špatně se mi zdají samé pitomosti z červené knihovny.

Bzučící ventilátor a šum počítačů kolem vyvolávají pocit klidu. Ale napětí existuje. Je všudypřítomné. Jak z toho ven?

Krátké pípnutí signalizuje konec operace. Vendy se otáčí k monitoru. „Error“ svítí uprostřed. Zase jeden den pryč a výsledek žádný! Co se dá dělat, jedeme dál. Snad se někam dobabram dřív, než nás to zničí. Zuřivě začal bušit do klávesnice nad novým zadáním. To je zvláštní, že vždycky po blbém snu mám dobrou inspiraci. Dopsal poslední vzorec a vztekle udeřil do klávesy ENTER. Tak... a makej! Potvoro.

Už téměř počítač nenáviděl. Dva měsíce se potýká s analýzou dat z oblasti blízko černé díry v souhvězdí draka. Zatím vždycky výpočet skončil chybou. Paměť počítače se zahltila a výpočet nebyl dokončený. Pokaždé změnil algoritmus výpočtu, protože byl přesvědčený, že výpočty nejsou tak složité, aby je jeho počítač nezvládl. Musím jen správně formulovat úkol. Pak to zvládne. Právě spustil sto osmdesátý sedmý pokus, jak si poznamenal do deníku.

Psát deník ho donutil Lionel, protože, jak říkal, „...dějiny by ti nikdy neodpustily, kdybys svá tvrzení nemohl dokázat.“ Proto s obrovskou nechutí sedl k deníku a se zarputilým výrazem vyplňoval Lionelem nařízené kolony deníku. Datum, přesný čas, kopie vzorce – v daném případě pouze odkaz na jméno souboru, obsahující vzorce, popis předchozí chyby. Když skončil, bylo o dvě hodiny více, než původně předpokládal. Rozběhl se ke sprše, odhazujíc cestou šatstvo. Pak se v klusu osušil, nahodil na sebe večerní oblek a ještě se dopíнал, když nasedal do taxíku.

Koncert byl skvělý. Vendy, odchovaný tvrdou muzikou, nikdy ani neuvažoval o tom, že by mohla existovat jiná hudba. Henrieta Diemannová ho však jednou přiměla, aby ji doprovázel na koncert – výňatky z Verdiho oper – když její manžel odmítl na koncert jít s odůvodněním, že musí nutně něco spočítat. Bylo to v době, kdy již všichni uzavřeli přátelství „ve zbraní“, jak kdosi z nich podotkl. S vědomím téměř neodvratného konce lidstva, proti němuž jsou bezbranní, se všichni členové skupiny věnovali jen dvěma činnostem. Tou povznášející bylo čerpání života ve všech oblastech, které až dosud opomíjeli, nebo o nich jen snili. Tou ubíjející byla horečná práce na nalezení způsobu, jak hrozící katastrofu odvrátit.

Vendy se stal náruživým posluchačem vážné hudby, kterou celý dosavadní život opovrhoval. Dnes šel na koncert sám, protože až do morku kostí cítil potřebu duchovní posily ve svém, až dosud marném

snažení. Hudba, zvláště od Verdiho, ho posilovala. Nádherné tony starodávných příběhů v něm vyvolávaly nesmírné odhodlání a vždycky, když klesal na duchu, dokázaly ho pozvednout. Nerozuměl tomu. Neměl žádné hudební vzdělání a sám nejlépe věděl, že nemá ani hudební sluch. Přesto intuitivně rozpoznával hodnoty krásných hudebních děl a když jim naslouchal, dokázal se do hudby úplně ponořit a nevnímat okolí.

Když vyšel před divadlo, uvědomil si náhle, že umírá hladu. Zamířil na roh ulice, kde lákavě svítila světla vyhlášené kavárny a vedle ní, v malém bufetu se usadil. Objednal si tři bramborové placky s česnekem a k tomu půllitr černého piva. Se svým frakem působil v tomto prostředí velmi exoticky. Zvolna vychutnával večeři, protože jídlo mu poskytovalo stejný, ne-li větší požitek jako hudba. V hlavě mu doznívaly tóny a za oknem se míhala světla projíždějících aut. Dnes se cítil mimořádně spokojen. Jeho tělo i mysl dokonale harmonizovaly a slastný pocit pohody se zvolna proměnil v jakýsi poloson. Okolní ruch se jakýmsi zázrakem synchronizoval do rytmu. Cinkání nádobí, hukot motorů venku, šum lidských kroků a směsice hlasů v místnosti pojednou zněly jako chorál. Vendyho podvědomí spojilo všechny tyto projevy s potlačenými obavami a problémy... usnul.

Když procitl, zjistil, že v lokále je sám a servírka za pultem také pospává. Pohled na hodiny mu ukázal, že spal téměř tři hodiny. V tuto noční dobu už byl všude klid. Pomalu se došoural k pultu a lehce cinkl o skleničku. Servírka se trhnutím probudila a chvíli na něj hleděla strnulým pohledem.

„Kávu prosím,“ objednal si, „a k tomu dvojitou whisky.“

Vzpružen pospíchal ulicemi k domovu. Hleděl nevěřicně kolem sebe. Všechno se lesklo po dešti, který musel před chvílí skončit, když procházel kolem stromů, zacítil jejich vůni, probuzenou deštěm. Vyvolávalo to v něm nadšení, jaké už dlouho nezažil. Cítil se jako znovuzrozený. Jak však cesta zvolna ubíhala – měl to domů ještě dobré čtyři kilometry – jeho pozornost k okolí zvolna mizela a ke slovu se dostávaly znepokojivé myšlenky.

Jakým zázrakem se objevila ta myšlenka Vendy dodnes nechápe. Je však přesvědčený, že za to můžou všechny události té noci. Pobrukoval si Verdiho melodii z Nabucca právě ve chvíli, kdy po nedalekém viaduktu projížděl pomalu dlouhý nákladní vlak. Rytmus nárazů jeho kol a rytmus Verdiho hudby se v podvědomí spojily. Jakýmsi řízením osudu se najednou před Vendym zcela zřetelně vynořila trojrozměrná mřížka v níž se různobarevné křivky z jeho monitoru spojily.

Dal se do běhu, který přešel do trysku. Celý schvácený vtrhl do svého sklepního doupěte a zuřivě začal bušit do kláves...

...a doufám, že to je poslední pokus! Zvrátil se do křesla a konečně si povolil kravatu a sundal sako. Nalil si vrchovatou sklenici whisky, zvrátil ji do sebe a než upadl do těžkého spánku, jaký se dostavuje po dlouhé vyčerpávající práci, pohlédl na monitor, na němž velké číslice odpočítávaly čas zbývající do konce výpočtu: 34:12:36...

*

Huck Bredel spokojeně vyfoukl dým a zamlaskal.

„Jestli to takhle půjde dál, dosáhneme letos rekordní zisk. Jak je ten cvok daleko s tím plánem?“

Otázka směřovala na oplešalého, přihrblého, chorobou schváceného človíčka.

„Pokud vím, tak v sobotu chce v poledne spustit generálku a když mu to pojede, tak večer zapojí síť.“

Huck je majitelem sítě ENGAME, která ovládá téměř beze zbytku herní prostředí v celé Asii a Evropě. Americký kontinent se mu nepodařilo zatím ovládnout, protože jej mají v rukách daleko starší a mocnější společnosti. Engame vznikla před čtyřmi roky jako nápad potrhleho mladíka, jehož jméno si Huck neráčil pamatovat. Pro něho to byl „cvok“, jehož jedinou povinností bylo pomáhat mu zvyšovat zisky. Cvok je počítači posedlý maniak jménem Arion. Je mu teprve šestnáct a už má tolik chorob, že by stačily plně zaměstnat menší špitál. Není na světě droga, kterou by neokusil. Jaké následky to mělo na jeho zdraví, to si nedovede nikdo představit. Ničivé následky požití jedné drogy, léčil zase jinou drogou a tak byl neustále mimo prostor a čas. Jediný prostor, který chápal a byl v něm jako doma, představoval virtuální svět počítačů. Programy skládal dohromady naprosto intuitivně, podobně jako slavní hudebníci minulosti. Jednoho dne, když se na chvíli probral z hlubokého bezvědomí, dostal geniální nápad. Vymyslel herní prostředí pro miliony hráčů najednou. Vzorec byl jednoduchý. Dovoľoval komukoliv na světě vstoupit do virtuální herny v postavě, kterou si sám zvolí. Postavy nejsou součástí žádné databanky. Každý si určí při

vstupu do systému její charakteristiku, třeba kopii sama sebe, za pomoci obří databanky vlastností. Jakmile se stane členem herního společenství, počítače převezmou plně správu virtuální osobnosti do své péče. Každý hráč je však smrtelný a musí na sebe dávat pozor stejně jako v běžném životě. Má však k dispozici tolik životů, kolik si jich předplatí. Navíc každý může „žít“ tolika životy a postavami, na kolik mu stačí jeho peněženka. První figura je po dobu tří měsíců zdarma. Pak musí zaplatit, nebo „zemře“.

Huck netrpělivě očekával den, kdy cvok svůj projekt dokončí.

V sobotu tedy měl nastat onen slavnostní okamžik zapojení do sítě Engame. Až dosud provozoval cvok své výplody na interní síti „Island game“ na jednom z tichomořských ostrovů. Jako klienti mu sloužili domorodci, kterým firma vybudovala na ostrovech herní terminály. V každé vesnici se vyskytoval nejméně jeden hrací terminál, spojený s centrálním hracím strojem. Hraní bylo pro vesničany zdarma. Huck zaměstnává armádu psychologů a psychiatrů jejichž jediným úkolem je hodnocení vlivu her na psychiku hráčů. Mají za úkol najít taková řešení, která vyvolávají herní závislosti. Již během testování nového systému se ukázalo, že cvokův systém přitáhne k hrám tolik lidí, že snad nezbude nikdo, kdo by normálně myslel a pracoval.

Na ostrově Rikitana, hluboko v podzemí však takový optimismus nevládne. Zde leží technologické centrum herního kolosu ENGAME. Optické kabely spojují ostrov přes mohutné vysílače s celým impériem ENGAME. Díky cvokově genialitě až dosud herní síť nezkolabovala. Technici už delší dobu naráželi na potíže s přenosem dat, protože se náhle začaly vyskytovat „gold flash“. Byly to zlatě zářivé koule pohybující se po vedení. Vznikaly náhle a bez varování a stejně tak náhle zanikaly. Pokud se na vedení koule objevila, putovala zvolna po kabelu a veškeré signály v tomto kabelu se najednou pomíchaly do nesourodé směsi a tak vznikaly poruchy v přenosu. Technici z toho byli tumpachoví, nikdo nedokázal zjistit oč jde. Zaváděli různé filtry, ale nic nepomáhalo. Čirou náhodou kdosi zjistil, že stačí snížit zatížení přenosové linky a koule se přestanou vyskytovat. To ale znamenalo požadovat stále větší investice do zařízení. Huck Bredel se o těchto potížích nikdy nedozvěděl. Požadavek na dvojnásobnou částku k udržení provozu sítě podepsal bez mrknutí oka, když mu jeho tajemník vysvětlil, že bez toho to nejde. Náklady na techniku činí v Huckově obratu jen sedmáct procent. Zvýšení na třicet dvě procenta se mu zdálo mnoho, ale když se dozvěděl, že bez tohoto výdaje se mu nepodaří cvokův systém nikdy spustit, bez řeči podepsal. Tím pro něj záležitost skončila.

Kdyby technici projektu ENGAME měli k dispozici Diemannovy rovnice a dosadili do nich údaje z herní sítě, musely by se jim vlasy hrůzou zježit. Diemannova konstanta se totiž už nyní uvnitř centrály ENGAME pohybovala na hranici 80% své hodnoty.

*

Výsledek je jednoznačný potvrdil Vendy němou Henrietinu otázku. Lionel seděl zcela nehnutě a výraz jeho tváře dokazoval, že usilovně přemýšlí. Henrieta, která jediná nerozuměla tomu co Vendy vysvětloval, však intuitivně jako první pochopila význam Vendyho objevu.

„Právě běží program, který by měl zkontrolovat všechna předchozí měření a jestli všechno půjde jak předpokládám, a já tomu věřím, do večera můžeme mít v rukou první překlad.“

„Jak dlouho to podle tebe potrvá?“ otázala se Henrieta.

„Nejpozději ve čtyři či v pět. Potom musím ještě spustit dekodér, ale to je otázkou chvilky. Doufám, vlastně jsem skálopevně přesvědčený, že to vyjde.“

Čekání bylo nesnesitelné.

„Navrhují výlet,“ ozval se, do té chvíle zadumaný Lionel. „Nebudeme tu sedět jako pecky, pojďme na pivo.“

Heinrich se však choval podivně. Seděl ve svém křesle v rohu místnosti, a jako obvykle držel v rukou šálek s čajem. Už delší dobu se do debaty nezapojoval, jenom seděl a popíjel čaj. Odborné počítačové debaty mezi Lionelem a Vendym mu nic neřikaly. Dokud se oba bavili o vzorcích, kterými by se výpočty měly řídit, jakž takž si ještě s nimi rozuměl, ale později přešla debata do programátorské hantýrky, které nerozuměl. Zvolna se ponořoval do svých, velice chmurných myšlenek. Od chvíle, kdy mu oba dokázali, že jím objevená teorie informační energie se v praxi projeví likvidací lidstva, začal být apatický a stále víc se uzavíral do sebe. Jen Henrieta s obavami pozorovala manžela. Za léta společného života poznala, že Heinrich je velice citlivý a křehký člověk. Ačkoliv jeho ohnivé projevy na přednáškách či roztržitost

v běžném životě naznačovaly, že je jiný než ostatní, nikdo nevěděl o jeho duši víc, než Henrieta. Ve chvílích, kdy večer spolu sedávali v šeré místnosti a tiše si vyprávěli o všedních věcech, kdy zapomněl být vědcem, zjišťovala Henrieta, že je velice plachý a bojácný. Jen jeho věda mu umožňovala přežít úskalí všedních dnů, s nimiž by se normálně nedokázal vypořádat.

„Dobrá, jdeme!“

„Heinrichu pojď!“ Henrieta se postavila před křeslo. Heinrich nereagoval. Seděl vzpřímeně a zvolna se prkenně předkláněl a zakláněl. Lžička v jeho šálku pokaždé, když se předklonil, lehce cinkla.

„Heinrichu, co je s tebou?!“

Netečný výraz v jeho obličeji a kývání jeho trupu nevěstilo nic dobrého. Henrieta, která nikdy nepoužívala fyzický kontakt s manželem, pokud po něm něco požadovala, tentokrát k němu přiskočila a zuřivě trásla jeho rameny. Heinrich k ní jen zvolna otočil tvář a s podivným úsměvem se zase odvrátil a pokračoval ve svém komíhání.

„Lioneli, pomoz mi s ním!“ Společně zvedli Heinrich z křesla. Vůbec se nebránil, šel jako náměsíčný a beze slova se nechal uložit do postele. Sám si dal ruce na prsa, pohled obrátil ke stropu a zůstal netečně ležet. Jakékoliv pokusy o kontakt s ním neměly žádný účinek.

„Zavolám Brixu, je to Heinrichův kolega a psychiatr, snad nám pomůže.“

Návštěva doktora Brixu vnesla do života Henriety osudovou změnu.

„Je to těžká deprese s projevy autismu. Úplně se uzavřel do sebe a nereaguje na okolní svět. Musí na kliniku.“ Doktor Brix vysvětlil Henrietě její situaci stručně a jasně: „Když se nepodaří jeho stav zvrátit, je pro náš svět ztracený navždy. Musíš se s tím smířit. Takové případy jsou obvyklé u dětí. Když se to přihodí dospělému, je naděje na vyléčení téměř nulová. Nejlépe bude odvézt ho hned.“

Společně Heinricha ustrojili a Henrieta ho usadila vedle sebe do doktorova vozu. Vendy si sedl dopředu a za hodinu už byl Heinrich ubytován v soukromém sanatoriu dr. Brixu. „Neboj se, bude mu tu dobře. Zatím ti návštěvy povolím jen jednou týdně. Teprve po dalším vyšetření ti povím co bude dál.“ S těmito slovy je dr. Brix opustil a nešťastná Henrieta vyšla i s Vendym z pokoje.

Když zaklaply dveře, Henrieta propukla v pláč. Plakala poprvé za posledních patnáct let. Jako silná žena však brzy přestala a věčně se otázala: „Vendy, myslíš, že ten výpočet už skončil?“

„Ještě asi ne, je příliš brzy. Pojď zajdeme na to pivo, jak jsme chtěli původně. Alespoň přijdeš na jiné myšlenky.“

„Víš, že pivo nepiji, ale skleničku vína si dám. Kam navrhuješ jít?“

Lionel s nimi nebyl. Musel odejít na přednášku „poslechnout si dalšího lišáka“. Zatímco Vendy se věnoval bádání se svými počítači a přístroji, Lionel trávil čas v posluchárnách. „Třeba někdo ví něco, co nám pomůže,“ říkal. Kromě přednášek navštěvoval knihovny a studoval všechno o čem se domníval, že mu může pomoci objevit cestu z krize.

*

Seděli v zahrádce na chodníku před malým bistro. Pouliční ruch byl dobrou kulisou pro jejich náladu. Nějakou dobu seděli mlčky a popíjeli. Henrieta se vyrovnala s osudovou ranou poměrně rychle. Počáteční chmurné myšlenky přešly, aniž si to zprvu uvědomila, na problém daleko závažnější.

„Vendy, tak mě napadlo... jestli to dnes vyjde a ukáže se, že to je opravdu zpráva, co s tím uděláme?“

„Nemám tušení. Spoléhal jsem na profesora a Lionela, ti mají praxi s veřejnými institucemi. Myslím, že to někomu přednesou, někomu, kdo má moc a prostředky s tím něco udělat.“

„Víš, napadlo mě, že bychom to měli zveřejnit. Myslím si, že kdybychom to řekli jenom někomu, třeba vládě nebo tak nějak, že by celou věc mohli utajit a nedělat nic. Když se to dozví veřejnost, tak se třeba nejde někdo, kdo bude mít řešení.“

„Ale jak to chceš zveřejnit, aby to někdo z mocných neztopil? A hlavně! Zatím není co zveřejňovat. Musíme počkat do večera. Co když se pletu? Tedy, myslím si, že se nepletu, ale co když ano? Teď je zbytečné se tím zabývat.“

„Ale není! Můžeme přece vymyslet varianty řešení.“

„Co chceš řešit?! Zveřejnit to co víme, tak nastane konec světa hned. Lidi začnou bláznit, vynoří se kdejaký magor a bude hlásat nesmysly. To pak nevyřešíme vůbec nic. Musíme mít v rukách nejen důkazy, ale i návrhy řešení. Jinak se to zveřejnit nedá. Možností je dost. Stačí použít internet a e-mail.“

Rozešlu to na tisíce míst do nejrozličnějších novin a vědeckých institucí. To je maličkost. Otázkou zůstává, co se stane pak.“

„Asi máš pravdu,“ povzddechla. Pohlédla na hodinky. „Je půl čtvrté. Když půjdeme pěšky, dojdeme právě včas. Tak vstávej, jdeme!“

Program skončil podstatně dříve, takže když vstoupili společně do Vendyho sklepního brlohu, monitor byl temný a počítač spal. V tiskárně bylo vidět několik listů. Vendy je vytáhl a oba na ně pohlédli současně.

Začalo to ve chvíli, kdy Vendy šel domů z koncertu. Podivnou směsicí náhod došlo v jeho mozku ke zkratu, který se obvykle nazývá vnuknutím. Uvědomil si totiž, že signály vycházející z místa supernov i signály přijímané z oblastí kolem černých děr mají jistou strukturu, že to není chaotický šum. Vnuknutí mu poskytlo algoritmus pro výpočet od něhož si sliboval dešifrování signálů. Věřil, že získá zprávu, vyslanou civilizací, existující předtím, než ji pohltila supernova. Vycházel z jednoduchého předpokladu: Jestliže Diermannovy rovnice prokazují, že informace, je-li jich příliš mnoho, mohou vyvolat explozi, proč by nemohlo v případě vyspělé civilizace jít o tak mohutnou explozi, že by dokázala přivést k explozi i nedaleké slunce. Můžeme tedy odfiltrovat signály, vysílané touto civilizací, od kosmického šumu a jejich analýzou přijít na to, jak taková exploze začala.

Na papírech byla změt' čar, které nedávaly smysl.

„Je to k ničemu. Vendy vztekle vyhodil papíry do vzduchu a ty se rozlétly po celé místnosti. Jeden z nich dopadl na stínidlo lampy, na kterém se zachytil. Vendy nechal papíry bez povšimnutí a s zuchnutím usedl. Henrieta přešla do kouta, opřela se a tiše začala plakat. Naděje, až dosud sdílená s Vendym, ji opustila. Ztráta manžela na ni teprve v této chvíli těžce dolehla. Vendy po zaslechnutí jejích vzlyků přešel ke stěně a posadil se vedle ní.

„Neplačte, bude ještě hůř. Co budete dělat pak?“ Tato věta ji kupodivu nejen upokojila, ale vyloudila jí na tváři i úsměv. „Máš pravdu, to co nás čeká bude horší.“

Oba v koutě místnosti zůstali sedět, opření rameny o sebe. Henrieta ještě chvíli plakala, ale pak si osušila slzy a zvedla hlavu. Bloudila zrakem po místnosti a všech těch přístrojích, až jí zrak náhodou padl na papír zachycený na stínidle lampy. Uchopila Vendyho za paži a stiskla ji tak, až bolestí vykřikl. Pohlédl jí do tváře a již ji chtěl okřiknout, co to vyvádí, když si povšiml jejího výrazu, jenž ho zarazil. Sledoval směr jejího pohledu a rovněž strnul.

Asi dvě třetiny papíru prozařovalo světlo žárovky. Potištěná strana byla vespod, takže tisk prosvítal papírem jako nezřetelný obrazec. Detaily se slily a oni hleděli na jakousi kresbu, v níž rozeznávali nějaké oblouky a čáry. Vyskočili jako uštknutí. Vendy popadl papír a obrátil jej k sobě. Zase neviděli nic. Vzal jiný papír, pověsil jej ke světlu a odstoupil do rohu místnosti. Z větší vzdálenosti opět uviděl nějakou kresbu.

„Je to určitě obraz, jenom moc zvětšený.“ Přisedl k počítači a netrpělivě poklepával botou, než obraz na monitoru naskočil. Našel tiskový soubor a otevřel jej. Uviděli jen hrubé znění. Začal obraz zmenšovat. Při každém zmenšení se obraz měnil. Až stránka měla jen velikost kolem pěti centimetrů, uviděli zřetelně obrázek. Přesněji řečeno jen výseč nějakého obrázku. Nedávalo to smysl. Otevřel další stránky a po zmenšení je uviděli na monitoru naskládány vedle sebe. Teprve v této chvíli pochopili na co se dívají. Nepochybně před nimi leží zpráva. Je podobná zprávě, jakou kdysi lidstvo vyslalo vesmíru. Má tvar proužku, pokrytého symboly. Netuší, co znamenají, ale je to nepochybně zpráva!

Lionel se objevil až druhý den dopoledne, když Henrietu doma nezastihl. Napadlo ho, že možná bude s Vendym a nemýlil se. Našel je oba spící pod beraní kožešinou na kavalci. Chvíli mu trvalo, než oba vzbudil. Ukázalo se, že oba si notně přihnuli whisky, když učinili ten objev. Pak je zmohla únava a tvrdě usnuli.

Jakmile se Lionelovi svěřili a předvedli mu získanou zprávu, začal Lionel jednat. Nejprve požádal Vendyho, ať mu nahraje zprávu na disk a poté odešel. Zavolal taxík a zamířil rovnou na letiště. Po několika hodinách seděl v pracovně Maxe Lindera a obšírně mu vysvětloval co objevili a proč za ním přijel. Předal mu disk s výsledky Vendyho práce včetně informací o zdrojích signálů, použitých při analýze. Samotné signály zůstaly na počítačích hvězdáren a astronomických ústavů na různých místech světa, odkud je Vendy získal.

„Tento objev naznačuje, že v oblasti supernovy, dříve než došlo k její explozi, nepochybně existovala nějaká civilizace, jenž vyslala tento signál,“ vysvětloval Lionel, „takže by jste se podle mého názoru měli pokusit zprávu dešifrovat. Povšimni si, že se dost podobá té zprávě, kterou – tuším v šedesátých letech – jsme i my poslali do vesmíru jako zprávu o sobě. Pamatuješ?“

„Ale jistěže, pamatuji, dokonce ji tady někde mám v knihovně,“ přistoupil ke knihovně a přejížděl očima po názvech knih, ale po chvíli to vzdal, „nevím jak se to jmenuje, ale oba víme o čem je řeč. Takže: co navrhuješ?“

„Já s Crampem budeme dál hledat vlastní řešení. Vy máte celý oddíl kryptografů, tak ať se snaží zprávu rozluštit. Navíc by jste mohli začít na těch svých superpočítačích, co tady máte, analyzovat další signály. Návod i se vzorci máte na tom disku. Chápej! Vendy má jen obyčejné počítače, takže mu ta práce trvala tak dlouho. Když vy použijete veškerou vaši špiónážní techniku, dosáhnete výsledků mnohem rychleji a navíc máte možnost provést úplnou analýzu všech těch signálů, a ne jenom malé části, jak to udělal Vendy Cramp.“

„Máš alespoň nějaký názor na tu zprávu?“ zeptal se Max, „nepřipomíná ti to něco?“

„V této chvíli ne, ale doufám, že brzy na něco přijdeme... právě mě tak napadlo... co když je to varování, co když zjistili, že je čeká totéž, co v této chvíli očekává i nás?“

„Není to vyloučeno, ale promiň... zdá se mi to poněkud přitažené za vlasy. Přece nemůžeme naši momentální situaci aplikovat na neexistující civilizaci, kdesi v nekonečnu! Já ti rozumím... stejně jako já chceš co nejrychleji najít řešení, ale nemůžeme svá přání zaměňovat s fakty.“

„Maxi!... promiň, ale nemohu s tebou tak úplně souhlasit. Považ!... zaměřili jsme se na zkoumání supernov, protože se tam objevují podezřelé shody v jevech, jenž nám přinášejí na Zemi velké starosti. A když se navíc ukazuje, že nejenom matematická analýza signálů je shodná s našimi problémy, ale objevuje se zpráva civilizace, kterou supernova zničila nade vší pochybnost... nezdá se ti to podezřelé? Přece víš co nás trápí!... když se nic nezmění, Země exploduje!... co když se planetární exploze přenesou na hvězdu a exploduje i ta?... nemůže tak vzniknout supernova?“

Max, jakožto voják není zvyklý na samostatné uvažování. Přesněji řečeno, samostatně uvažuje jen při řešení přiděleného úkolu. Armáda jej odnaučila přemýšlet o souvislostech v širším rozsahu. Takový způsob myšlení se u důstojníků na nižších stupních, než štáb armády, nepředpokládá. Navíc nemá zpravidla ani dostatek informací k takovému způsobu myšlení. Hierarchie v armádě přiděluje každému důstojníkovi jen tolik informací, kolik potřebuje k splnění zadaného úkolu, ale nic navíc. Proto mu činilo poněkud potíže, měl-li pochopit Lionelovy myšlenkové pochody. Stejně jako mnoho jiných, před ním i po něm, odložil řešení klasickou větou: „Dobrá, podívám se na to a pak ti dám vědět. Nechej to všechno tady... to víš, chvíli to potrvá, než to prozkoumáme.“

„Jen prosím tě nezapomeň, co nám – myslím lidstvu – hrozí. Nemáme mnoho času!“ S těmito slovy opustil Lionel Maxe a spěchal zpět za Henrietou a Vendym.

Vendy mezitím rozeslal pozvánku ke konferenci svým přátelům – hackerům – jež měla začít v sobotu ráno. Právě včas se vrátil Lionel, takže mohli společně zasednout k monitoru. Henrieta si přisedla a jak sama prohlásila: „...nebudu jenom koukat, alespoň vám budu vařit kávu...“ tak i učinila. Do Vendyho svatyně přivezla taxíkem slušně velkou bednu, v níž se kromě kávovaru a nádobí ukrývaly i suroviny pro rychlé občerstvení. Všem bylo totiž jasné, že konference, realizovaná přes internet, se protáhne. Dva její účastníci, pocházející z Ruska, na tom byli nejhůře, protože díky časovým rozdílům měli již pozdní večer a čekala je dlouhá noc. Ostatní pocházejí z amerického kontinentu a budou tudíž začínat ráno.

Jelikož konference probíhala formou písemných zpráv a jednotliví účastníci se hlásili jen přezdívkami, neznal nikdo z nich svůj protějšek osobně. Jak už to mezi hackery bývá, znají se všichni mezi sebou, ale nikdo neví jak vlastně každý z nich vypadá, zda je to muž či žena, případně jaký je jejich věk či povolání. Spojuje jen jedno: vášeň či posedlost k řešení zapeklitých úloh. Každý problém týkající se výpočetní techniky či informací pro ně znamená tvrz, kterou je nutno za každou cenu zdolat.

Konferenci zahájil Vendy sdělením: „Svět je v průšvih, asi přestane existovat. Mám pro to důkazy a hned je představím.“ Stručný, ale názorný přehled svých dosavadních objevů, prošpičovaný hackerskou hantýrkou, měl Vendy už připravený, takže jen zařadil svůj elaborát. Nastala chvíle odmlky,

během níž si všichni četli Vendyho zprávu. Byla obsáhlá. Stačili si uvařit a vypít kávu, posilnit se i sklenkou whisky, než to v síti začalo vřít. Vendy či Lionel sem tam přidali svou krátkou poznámku, ale hlavní slovo měli ostatní. Je zbytečné pokoušet se tlumočit obsah jejich „rozhovorů“. Řádky textu vyskakovaly na monitoru jak zběsilé. Až se situace uklidnila, nastal čas k rozebírání návrhů, jež se líbily. Diskuse se stala vážnější, všichni si uvědomili, že není vhodná doba na žerty. Jeden po druhém padaly návrhy, jako nepoužitelné. Všechny předpokládaly, že stávající komunikaci v sítích naruší tím, že síť zahltí nesmyslnými informacemi a tak přimějí uživatele vzdát se jejich používání, nebo, že budou vyrábět ve větším měřítku viry, které sice brzy každý odhalí, ale boj s nimi bude tak náročný, že síť raději všichni opustí. Návrhy měly beze zbytku jednu obrovskou chybu: Samy zvýší nasycenost sítí a tím přiblíží okamžik exploze.

„Nemůžeme do sítí nic přidávat! Musíme najít prostředek, jak síť omezit. A to celosvětově! Domnívám se,“ pokračoval Lionel, jež byl autorem tohoto příspěvku, „že bychom se všichni měli zaměřit na tvorbu viru, který by komunikaci po sítích znemožňoval. Měl by obsadit všechny servery a fungovat tak, že bez ohledu na způsob přístupu do sítě, nedovolí rychlé přenosy. Mělo by to být něco na způsob „ucpávání“ linek, ale ne jejich zahlcením, ale naopak, rapidním zhoršením jejich přenosových vlastností. Tím by se objem přenášených informací snížil.“

„Něco na tom je,“ psal Viper, jeden z účastníků, „jenže zůstávají síť mobilních telefonů, kde se počet hovorů stále znásobuje. Ty se nedají zpomalit. A co chceš udělat s interními sítěmi, například v bankách. Taky je nezpomalíme.“

Vendy sledoval konferenci více méně pasivně, protože nápaditost měl v této chvíli spíše Lionel. Opět se mu přihodilo něco podobného, jako nedávno. Zvolna začínal usínat a v polospánku se mu v hlavě zrodil nápad.

„Už to mám, vykřikl, až Lionelovi i Henrietě zalehlo v uších. „Tudy cesta nevede! Vzpomeňte si na profesоровu teorii!... kdyby tu byl s námi, napadlo by ho to hned... Hromadění informací není výsledkem jen komunikací, ale obecně rozvojem informačních technologií. Vzpomeň si,“ obrátil se na Lionela, „co říkal o zániku informací... použítá informace opouští náš svět a přestoupí do meziprostoru, kde se přidá k ostatním. Čím více a rychleji nové informace vznikají, tím větší tláčenice v meziprostoru nastává. Rozptýl se zpomaluje a nasycenost stoupá. Rozumím tomu tak, že pokud mám pomalý počítač a hraji nějakou hru, přesun ztracených informací je pomalý. Zvýším-li výkon svého počítače, rychlost přesunu ztracených informací je větší. Takže každé zrychlení informačních toků zhoršuje situaci. A s tím se dá udělat jenom jedno: Zrušit techniku pro zpracovávání informací a vrátit se k pomalejším metodám. A to žádný virus nezvládne!“

Lionel i Henrieta naslouchali s netajeným úžasem v očích. „Máš sakra pravdu!“ Lionel praštil pěstí do stolu, „jsme to přece jenom blbci, že jsme na tu teorii zapomněli.“

„To je neuvěřitelné!“ Lionel i Vendy vykřikl téměř současně, když jim Henrieta k ranní kávě bezeslova přiložila ranní noviny. Dohodli se, že když je profesor v nemocnici, že budou bydlet spolu s Henrietou, dokud se jim nepodaří najít řešení. A pokud ne, tak alespoň při konci světa budou spolu.

KONEC SVĚTA NA OBZORU!! Dvoupalcový titulek křičel z první stránky. Pod ním obrázek explodující zeměkoule a pod tím palcový titulek: **PROFESOROVA TEORIE POTVRZENÁ!**

Náš redaktor obdržel z dobře informovaných kruhů informaci, že Heinrich Diermann, známý profesor zdejší univerzity, vypracoval teorii o energii informací, podle níž hrozí lidstvu záhuba, pokud bude nadále používat počítače a mobilní telefony. Energie, kterou tak lidstvo vytváří, se hromadí v prostoru naší planety a během dvou let má dojít k její explozi. Jak nám vysvětlil známý vědec, kterého však nemůžeme jmenovat, je to podobný jev, jako když necháme autobaterii dlouho nabíjet a zapomeneme odstranit zátky. Nadbytečná energie vyvolá nadměrný vývin plynů a baterie exploduje. Stejně tak má nejpозději do dvou let explodovat Země, jestliže nepřestaneme vyrábět přebytek informací.

„Chtěl bych vědět, který blbec to novinářům vykecal.“ Vendy byl vzteky bez sebe. Lionel na tom byl podobně. „Teď se nám nepodaří nikoho o ničem přesvědčit. Jak to mají v rukou novináři, bude z toho supersenzace a nikdo nám už nebude věřit, protože se vyrojí tolik zachránců světa, že ti skuteční, pokud se najdou, se v tom moři ztratí.“

*

V sobotu v noci nastal dlouho očekávaný okamžik zahájení provozu v celé síti Engame. Huck Bredel nechal do podzemní haly, sousedící s počítačovým centrem, plné kabelů, stojanů s blikajícími kontrolkami, naleštěných pultů s monitory celé vyvedené v bílém, připravit zahajovací hostinu, na kterou pozval důležité novináře a televizní zpravodaje. Kvůli televizi museli jeho pracovníci vyrobit řadu falešných paneů s kontrolkami, jimiž překryli stojany určené k utajení. Na první pohled nikdo nepoznal, že jde o kamufláž. Ze stejného důvodu vyrostla asi v třetině místnosti falešná stěna, za níž se ukrývaly zvláště důležité komponenty herní sítě. Mimo jiné se za touto stěnou ukrýval před zraky všech, tedy i obsluhy u pultů, hlavní propojovací uzel. Kdyby mohl být zveřejněn, byla by to nesporně krásná podívaná. Zejména ve chvíli, kdy by nastalo šero či snad dokonce tam, jaká nyní vládla za oddělovací stěnou.

Hlavní propojovací modul se z dálky podobal postavě robota, jak byli kdysi zpodobňováni – zavalité válcové tělo stojící na jedné noze, po stranách dva válce připomínající ruce, nahoře dva válce připomínající krk a hlavu. Místo očí a úst podlouhlá displej s ukazatelem výkonu, mezi nimi barevný monitor místo nosu. Vlasy tvořil silný svazek různobarevných skleněných vláken, tvořících obrovský vějíř, jak se vlákna rozbíhala směrem ke stropu do stovek rozvodných kanálů. Vlákna byla opatřena průhlednou izolací, udržující lépe světelný tok uvnitř vláken. Protože tato izolace byla dostatečně pevná a odolná, nebylo třeba vlákna umísťovat do trubek či silnější izolace.

Už během zkoušek se technici, kteří neměli právě co na práci, nebo i jen tak procházeli kolem, zastavovali a v úžasu hleděli na překrásnou podívanou, jak roje světelných záblesků v kabelech rozsvěcovaly tuto podívanou.

Účastníkům slavnostní hostiny byl tento pohled odepřen. Huc Bredel měl k tomu, na radu svých inženýrů, dost dobrý důvod. Poškození kteréhokoli z kabelů by způsobilo v herní síti pořádný zmatek, protože díky přenosové kapacitě skleněných vláken, by byly vyřazeni tisíce obvodů, napojených zase na další tisíce jiných. Bylo to nejhoulavější místo sítě, a proto muselo být skryto před zraky zvědavců. Po zahájení provozu má být celá tato místnost, nazývaná citadelou, přísně střežená a dobře uzamčená za mnohými ocelovými dveřmi.

Huck v bílém obleku přistoupil k velké herní konzole, kterou nechal k tomuto ceremoniálu instalovat v čele místnosti, zakrývající dveře vedoucí do sálu s počítači. Jen úzký průchod, necelý metr široký, odděloval konzolu od těchto dveří. Počítači zaplněný sál, rozměry o něco málo menšími než půlka fotbalového hřiště, byl dokonale zabezpečen proti vniknutí nezvaných osob. Pro všechny případy – novináři jsou velice všeteční – byly dveře za konzolou uzamčeny novým kódem, který v tuto chvíli znal jen Huck Bredel a „cvok“, který se ovšem nacházel na opačné straně dveří.

„Přátelé, nastává ta dlouho očekávaná chvíle, v níž mohu prohlásit, že vše je hotovo. Můžeme spustit největší herní síť na světě. V této chvíli jsou již propojeny hrací terminály na území zabírajícím sice jen desetinu obydleného území na Zemi, ale zahrnujícím v sobě nejlidnatější státy světa a tím i největší počet uživatelů, jaký kdy byl v síti propojen. Podle zjištění našich odborníků je právě zapojeno,“ obrátil se na madíka, stojícího vedle něj, který mu něco pošeptal do ucha, „dvěstěčtyřicet osm tisíc terminálů. Těchto dvěstěčtyřicet osm tisíc hráčů nyní netrpělivě čeká na vstup do naší říše.“

Obrátil se k hrací konzole a stiskl klávesu. Obří plátno, zavěšené na falešné stěně naproti, se rozzářilo. Všichni se otočili směrem, kam ukazoval Huck napřaženou paží.

„Na tomto plátně vidíte obraz města ENGAME CITY. Je to virtuální město. Zatím nemá obyvatele.“

Obraz na plátně se postupně měnil, jak kamera prolétala ulicemi, obchody, plnými zboží, prázdnými obytnými domy. Pak se zvedla prolétala nad hlavní městskou dálnicí směrem kletišti.

„Naše město je spojeno se zbytkem světa touto dálnicí a letištěm. Hráči mohou odletět na kterékoliv místo na světě. V paměti našeho hracího stroje jsou všechna města na světě, která něco znamenají, ale máme v ní i malá kouzelná městečka či vesnice. Vojenské oblasti i pralesní džungli. Kamkoliv si zamanete, tam můžete cestovat. Můžete dělat cokoli si zamanete, žádná omezení neexistují. Zákony budou teprve vznikat. Noví obyvatelé našeho světa jsou připraveni na jeho hranicích, aby tento svět dobyli. Začínáme od nuly. Máme před sebou zcela liduprázdný svět, který je třeba osídlit.“

Huck během proslovu začínal zářit. Řečnil tak ohnivě, že sám začal podléhat svým slovům a jeho nálada se měnila.

Uchopil do rukou zvláštní přilbu, až dosud ukrytou ve schránce konzoly.

„Tato helma je tím, co nás přenese do světa kouzel.“

Firemní kameraman, který až dosud snímal událost z povzdálí, přistoupil s kamerou až k helmě. Její obraz se objevil na plátně.

„Povšimněte si zde těchto senzorů. Jakmile si přilbu nasadíte, přilehnou vám na čelo, na spánky, za uši a zde tyto hroty proniknou mezi vlasy až k pokožce vaší hlavy. Tím se váš mozek připojí k našemu systému a vy se stanete jeho součástí. Aniž byste opustili své křeslo, vstoupíte do světa zázraků.“

Během slov začal Huck přilbu nasazovat jednomu z novinářů, s nímž byl již předem dohodnut, že se demonstrace zúčastní.

„Náš přítel Frederick – známý též jako velký posměváček – se uvolil stát se prvním člověkem, který do našeho světa vstoupí. Zatím tam bude sám a bude se procházet jen v blízkém okolí. Vy budete na plátně sledovat jeho očima, jak si povede.“

Připevnil Frederickovi řemínky pod bradou a spolu s technikem mu pomohli usadit se v křesle. Neměl to snadné, jeho sto třicet kilogramů mu dávalo pořádně zabrat. V přilbou na hlavě připomínal nyní zavalitého brouka s mnoha tykadly, či spíše s dlouhými vlasy, které, spleteny do silného copu, končily v pohyblivém rameni nad jeho hlavou.

„Tak, a jste připraven! Můžeme začít?“

Novinář jen přikývl. Bylo vidět, že má trému a lehce se mu chvěly ruce.

„Náš přítel je zatím s námi v této místnosti. Abychom se o tom přesvědčili, přepínám obraz, sejmutý z jeho očí, na naše plátno. Prosím... dívejte se!“

Stiskl klávesu a obraz na plátně se změnil. Uviděli skupinku lidí zezadu, jak kouká na plátno. Uvědomili si, že jsou k Frederickovi otočeni zádu, a proto se ti, kteří byli více na kraji, otočili tak, aby viděli na plátno i novináře. Ten přeskakoval očima z místa na místo a tak obraz poněkud poskakoval. Po chvíli se však zvykl a jeho oči spočinuly na Huckovi.

„Fredericku, popište nám, co cítíte a vidíte.“

„Nevidím nic, jen vás a tuhle místnost. Ta helma je trošku nepohodlná, ty kontakty mě na hlavě svědí, ale jinak nic necítím.“

„Vidíte obraz na tomhle plátně?“ zeptal se Huck.

„Ne. Není tam nic, plátno je modré.“

„Ano, přátelé, je to tak. Vy vidíte na plátně obraz, který vidí náš zkušební králík, ale v zájmu ochrany jeho zdraví, je v přístroji potlačen obraz na plátně. Kdyby tomu tak nebylo dostal by silnou závrať a mohl by upadnout do bezvědomí. To jen na vysvětlenou. A nyní přistoupíme k prvnímu kroku: Fredericku... vstupte!“ Stiskl klávesu.

Na plátně se objevil obraz ulice města. Frederick se začal v křesle kroutit, jak se pokoušel otočit hlavou.

„Ne, to nemusíte!“ zadržel ho Huck. „Stačí jen pohyb očima a bude to fungovat, jako by jste se otáčel celý. Za chvíli si zvyknete.“

Novinář se v křesle přestal vrtět. Chvilí hleděl do dálky a pak se obraz začal otáčet., sklánět a zvedat, podle toho kam se novinář díval.

„Když chcete kráčet, jenom na pohyb pomyslete. Můžete i letět, ale opatrně, ať do něčeho nanarazíte! Celý pohyb řiďte jen myšlenkami. Budete se pohybovat jen tak rychle, jak sám budete chtít. Systém je naprogramován tak, že se přizpůsobí vašim reakcím během tří vteřin. Pak už budete v systému jako doma.“

A skutečně, neuplynuly ani dvě minuty a Frederick už letěl ulicí několik desítek centimetrů nad vozovkou. „Výš si netroufám, abych nespádl,“ podotkl. Celou jeho cestu se zatajeným dechem sledovali všichni přítomní. Kameramani televize se činili, aby všechno zachytili, rozhlasoví reportéři i novináři krmili své magnetofony svými dojmy. V místnosti nastal hluk jako o pouti.

„Prosím!... dámy a pánové... prosím! Uklidněte se! Své reportáže dokončíte později, nyní mě prosím sledujte!“

Hluk pomalu utichal. Rozhlasáci jen ztlumili své hlasy, ale nepřestávali komentovat.

„Náš přítel se zatím ve světě iluzí zcela sám. Poprosíme ho, aby se k nám vrátil... tak... a povíme si

o síti ještě pár slov.“

Novinář odložil helmu a vstal.

„Je to senzační! Napřed se mi maličko točila hlava, ale pak jsem najednou byl v tom městě a všechno kolem bylo skutečné. Akorát jsem pořád slyšel co se děje tady v sále.“

„To je pochopitelné,“ ozval se opět Huck Bredel. „Byl to jenom malý demonstrativní výlet. Kdybychom vás vpustili dovnitř bez kontroly, kdoví, jak dlouho bychom museli čekat na váš návrat.“

Obrátil se k ostatním: „Každý hráč si totiž dobu pobytu v našem světě určuje sám. Zpět do reality se dostane jen ve třech případech. Zaprvé, když si to sám přeje, zadruhé, když v důsledku herní situace „ztratí vědomí“ a nebo, a to zatřetí, když je ve hře „usmrčen“. Ztráta vědomí i smrt jsou ve hře skutečné, v reálném světě utrpí hráš jen mírný šok z poznání smrti. Ale protože je to hra na realitu, nemůže „mrtvý“ hráč dát příkaz k ukončení hry. Proto systém po deseti vteřinách hru ukončí a hráč se tak ocitne při plném vědomí zpět v realitě.“

Zvednutím paže ukončil bouři otázek, která se na něj hrnula: „Ne není to nebezpečné! Hráč neutrpí sebemenší újmu a naprosto nic se mu nemůže stát. Systém monitoruje všechny tělesné funkce hráče a pokud by došlo k nebezpečné situaci – například hrozba infarktu při příliš napínavém průběhu hry – systém ihned hru pro hráče zastaví. Pochopte! Uvnitř systému probíhá simulovaný život stejně, jako v reálném světě a hráč je tak vystavem všem emocím a střetům, které z toho plynou. Proto také každý hráč vstupuje do hry na vlastní riziko a dříve, než začne hrát, musí podepsat prohlášení, že si je tohoto rizika vědom. Naštěstí, jak naše testy ukázaly, i „smrt“ během hry, u většiny hráčů vyvolá zde, v reálném světě jen zrychlený tep a dech, jako kdyby běžel.“

Pohlédl na hodinky a pak pokynul jednomu z techniků. Ozval se klakson, který okamžitě všechny utišil. „Přátelé, do půlnoci, kdy spustíme síť zbývají dvě hodiny. Prosím...“ čtyři muži rychle odstranili panely, až dosud zakrývajících bohatě prostřený stůl. „Přijměte zatím pozvání ke stolu a chopte se sklenic.“

Jak už to v takových případech bývá, strhla se u stolu málem rvačka o nejlepší kusy jídla.

Novinářská sebranka, pomyslel si Bredel, kdybych je nepotřeboval, dal bych je vypráskat bičem. Protáhl se škvírou za konzolu, vyťukal dvanáctimístný kód a vstoupil do počítačového sálu. Tam se tísnili u malého stolu v rohu místnosti čtyři technici a pochutnávali si na uzeném lososovi, který k nim nějak zabloudil. Když spatřili Bredela, snažili se mísu s rybou zakrýt novinami, ale Bredel si jich nevšímal a zamířil k hlavnímu pultu s kontrolními monitory.

„Jak to vypadá?“ otázal se dispečera.

„Všechno je připravené, pane. Ještě se připojilo dalších dvanáct tisíc terminálů. V síti to už pěkně jiskří.“

„Jak to myslíte?... jiskří,“ zeptal se.

„Tak jak to říkám. Podívejte se sám,“ ukázal na monitor bezpečnostního systému, jehož kamera snímala prostor za falešnou stěnou v sousedním sále. Skleněná vlákna na „hlavě“ propojovacího uzlu hrály všemi barvami. Míhotání světýlek vyvolávalo spoustu podružných stínů na stěnách a celá místnost, jinak zahalená ve tmě, vypadala jako úl plný světlušek.

Bredel hleděl na světelnou hru úplně fascinován. Pak se pohnul. „Jak to, že mi o tom nikdo nic neřekl? Co to má znamenat?“

„Jenom klid, pane. To je normální. Takhle to vypadá, když síť pracuje. Když jste sem chodíval předtím, tak síť nebyla nikdy v plném provozu a navíc tam nebyla ta falešná stěna. V normálním osvětlení ta slabá světélka nebyla vidět. Také dnes vidím takový ohňostroj, či spíš světlostroj, také poprvé. To jen díky tomu, že je tam za tou stěnou tma.“

Henrieta nesla ke stolu kávu a na rozdíl od včerejška, kdy byla jen nazlobená, se dnes mračila až hrůza. Položila táč s kávou a praštila novinami doprostřed stolu.

„Podívejte co se děje!... první oběti!“

OSTROV RIKITANA ZMIZEL

Dnes v nočních hodinách za záhadných okolností zmizel ze zemského povrchu ostrov Rikitana, patřící společnosti Engame, která na něm vybudovala svou herní centrálu. Zmizení objevila posádka osobní lodi, jež přijela vyzvednout novináře, kteří se zúčastnili slavnostního spuštění herní sítě společnosti Engame. Jaké však bylo překvapení kapitána, když v noční tmě ostrov nenalezl. Domníval se nejprve, že loď zbloudila díky závadě na kompasu, ale po rozednění a kontrole všech přístrojů zjistil, že na místě, kde se

lod' nachází a kde měl být ostrovní přístav, je jen volné moře.

„Pusťte televizi, třeba tam o tom něco je,“ ozval se Vendy. Henrieta pustila televizi: „...díte, je zde jen volné moře.“ Komentář právě skončil, kamera ukázala kus moře až po obzor a opět se stočila na reportérku. „Jak jsme se dozvěděli od kapitána naší lodi, blíží se k nám vojenská lod' na jejíž palubě jsou potápěči, specialisté, mající prozkoumat mořské dno na místě, kde ostrov zmizel. Snad se tak podaří objasnit tuto záhadu. Podivné je, že nikde na moři neplavou žádné trosky, ani zde nejsou žádné mrtvé ryby. Zkrátka není zde naprosto žádná stopa po nějakém neštěstí či přírodní katastrofě. Jak se nám podařilo zjistit, ani seismické stanice v širokém okolí nezaznamenaly žádný otřes. Jako by se ostrov doslova vypařil.“

Lionel vypnul televizor.

„Jak to tak vypadá, něco tady silně zavání... zavolám Maxovi, třeba o tom něco ví...“ ještě nedořekl a již vytáčel číslo.

„Haló Maxi... jsi to ty?... poslyš, volám ohledn... cože?... jo! Hned jedu!“

Otočil se zprudka k Vendymu a Henrietě.

„Max říká, že se něco divného objevilo na jejich špionážním satelitu, mám tam hned přijet a vy se mnou. Takže pohyb! Jedeme!“

„Tak Maxi, co máš,“ vyhrkl bez pozdravu Lionel, jen co vystoupil z výtahu. Přitom vrhl krátký pohled na obě projekční plochy. Henrieta i Vendy zde byli poprvé a tak jen čekali, až se jich někdo ujme.

„Vítejte!“ obrátil se Max k Henrietě zcela přitom ignorujíc netrpělivost Lionela. „Jsem potěšen, že vás poznávám. Mnoho jsem o vás už slyšel.“ Obrátil se k Vendymu: „I vás vítám. Vaše objevy jsou geniální!“ Zuřivě zatřásl Vendyho pravicí a pak teprve se obrátil a ke všem třem pronesl: „Vaše společné výzkumy přispěly k tomu, co jsme dnes ráno objevili. Má to souvislost se zmizením ostrova Rikitana. To, co támhle vidíte,“ mávl rukou k projekčním plochám, „je přenos z naší lodi, která je na místě zmizení. Připravují se na sestup pod hladinu. Vás tady potřebuji proto, aby jste se dívali se mnou a upozornili na věci, které se vám zdají podezřelé. Přece jenom jste to vy, kteří celou věc objevili. Já bych si třeba ničeho nevšiml.“

„A vy myslíte, že já, nebo tady Lionel či Vendy si něčeho povšimneme? Copak někdo z nás byl někdy pod vodou?“ pronesla ironicky Henrieta.

„Tak to nemyslím. Domnívám se, že si můžete povšimnout v souvislosti s tím, co znáte, nějakého jevu, který pomůže věc vysvětlit.“

„Nic takového si nemyslím, ale doufám, že se nemýlíte. Je to v zájmu nás všech,“ vmísil se Vendy.

Na levém plátně byly záběry ruční kamery, na pravém pak záběry z kamery pod vodou.

„Pojďte sem,“ zavolal je k sobě generál, který mezitím přešel k jednomu pultu s monitory. „Tady jsou údaje přístrojů z paluby lodi,“ ukázal na tři monitory v jedné řadě, „a tady doktor Sibaldi, který k nim podá vysvětlení,“ ukázal na čtvrtý monitor. Na něm se usmíval asi třicetiletý muž, sympatického zjevu.

„Dobrý den, vítám vás v našem týmu,“ usmál se doktor. Na něhou otázku v očích Lionela, ukázal Max na malou kameru, namířenou jejich směrem. Lionel pozdravil kývnutím hlavy, Vendy a Henrieta mlčeli. Až je Lionel posunkem upozornil na kameru, oba se rovněž usmáli a pozdravili: „Dobrý den.“ Henrieta hned dodala: „Myslíte, že byl dobrý i pro lidi z ostrova?“

„Máte pravdu, asi těžko. Ale k věci. Máte před sebou údaje z hloubkoměru, echolokátoru, magnetometru, teploměru, měřiče radiace a infračervený obraz. Kamera a čidla jsou právě v hloubce osmdesáti šesti metrů. V této hloubce pod hladinou se nacházela centrála společnosti Engame. Naše souřadnice odpovídají souřadnicím počítačového sálu, jak byl zanesen na mapě. Ostrov v této hloubce by měl mít průměr sedmnácti kilometrů, ale jak sami vidíte, není zde nic.“

„Jak daleko je ke dnu?“ zeptal se Vendy.

„Podle echolokátoru, jak sami můžete vidět, to nedokážeme určit. Bůhví proč je křivka rozplzlá a údaj nesrozumitelný. Jiný údaj nemáme. Kamery, jak vidíte, také nic neukazují. Musíme klesat stále zvolna dolů. Pak se uvidí.“

Na hloubkoměru naskakovaly stále větší číslice. Ostatní přístroje nic neukazovaly, echolokátor ukazoval stále zmatenější obraz. „Jako kdyby se tam převalovala mlha,“ ohodnotila obraz Henrieta. „Ne, to jen zvukový signál se odráží zpět od spousty drobných těles, něco jako malé rybky, ale v souvislé

vrstvě. To jsem ještě nezažil,“ komentoval doktor Sibaldi. Kamera ukazovala ve světle reflektorů jen lehce zkalenou vodu, infrakamera ukazovala jenom barevné zrnění.

„Co znamená tady to barevné zrnění?“ zeptala se Henrieta.

„To je obraz planktonu a nečistot ve vodě. Kamera se nemá čeho zachytit, tak takhle zrní, protože je nastavená na nejvyšší citlivost.“

*

Píp, píp... Ozval se signál magnetometru. Křivka, pomalu se přesouvající zprava doleva, až dosud zlehka pulzující na spodním okraji stínítka, se pojednou prudce zvedla a zůstala přilepená na horní hraně obrazovky. Přístroj provedl automatickou změnu citlivosti a křivka klesla přibližně do jejího středu. Současně se změnilo měřítko po stranách.

Lionel se sklonil k monitoru, aby přečetl údaj o síle magnetického impulsu, který přístroj ukazoval. Než však stačil cokoliv říci, nastal na palubě lodi poplach. Rozhoukala se siréna a doktor Sibaldi pronesl: „Je tam dole silné magnetické pole... táhne to kabel dolů... loď se naklání... Uvolněte lano!“ zakřičel někam za sebe. Pak zmizel z obrazovky a bylo slyšet jen směsici hlasů vykřikujících nesrozumitelné povely.

Na projekčních plochách nebylo nic vidět, zato na hloubkoměru začaly číslice naskakovat vysokou rychlostí: tisíc metrů... dva tisíce, tři tisíce... čtyři... čtyři tisíce osm set... „To je nesmysl, celé okolní moře je jenom šest set metrů hluboké. Tak hluboko není ani oceánské dno!“ ozval se Lionel.

„Doktore Sibaldi... slyšíte?... co se to tam u vás děje?...“

Generál přiskočil k vysílačce: „haló, kapitáne! Tady generál Linder!.. haló... sakra, slyšíte!...“

„Ano? Generále... už jsem tady. Lano s kamerami je na konci své délky a stále nás to táhne velkou silou dolů. Loď se naklání...“

Prásk!!!

Ozvala se silná rána a kapitán po chvilce odmlčení pokračoval: „... utrhlo se nám lano... to je neuvěřitelná síla!...“

Generál odhodil sluchátko.

„Krucinál!... to snad není možné!...“ začal pobíhat sem a tam.

Lionel v okamžiku prasknutí lana sledoval ukazatele přístrojů a obraz na monitorech, než se přerušilo spojení.

„Generále!... no tak!.. generále!“

„Co je!“ vyštěkl Linder.

„Mám nějaké postřehy... Vendy všiml sis také něčeho?...“

„Jo, všiml...“

„Kdybych to neřikal dobře, tak mě oprav,“ odvrátil se od Vendyho a pokračoval, „hloubkoměr ukazoval 4865 metrů, když skončilo lano. Pak se pomalu hloubka zvětšovala až do 4972 metrů a potom došlo k přerušení spojení. To je protažení o 114 metrů, než se lano přetrhlo. Trochu moc, nemyslíte?“

„Doktore Sibaldi,“ obrátil se ke kameře, „můžete se zeptat strojníka na palubě, o kolik metrů se mohlo lano prodloužit, než prasklo?“

„Ano, jdu se ho na to zeptat a pak zavolám.“

„Něco tam je!... Ale co?... Kde se vzalo tak silné magnetické pole? A co ta hloubka? Přece tam není tak hluboko? I kdyby se ten ostrov propadl, muselo by tam na hladině zůstat spousta smetí, prken, trosek, mrtvoly... ale nic tam není!...“

Všem zúčastněným šla z toho hlava kolem.

Lionel se obrátil ke generálu Linderovi: „Poslyš generále, ať se nikdo nepokouší sestoupit dolů. Právě mně napadla jedna možnost, která se i mně zdá příliš fantastickou, než aby to mohla být pravda. Vendy... můžeš na okamžik?... Henrietto, prosím, vy také!...“

Vešli do zasklené kukaně, odkud byl přehled po celém velíně. Lionel zavřel dveře a oslovil nejprve Vendyho: „Pamatuješ, jak jsme spolu mluvili o těch nepochopitelných vztazích mezi supernovou a černou dírou? Mám takový dojem, že tahle událost může přinést do problému jasno – vezmi si jen ten magnetometr...“

„Všiml jsem si,“ skočil mu do řeči Vendy.

„Já taky,“ přisvědčila i Henrieta, „moc tomu nerozumím, ale stačila jsem si povšimnout, že magnetická

síla vzrostla do nepředstavitelných rozměrů. Když jsme přišli, tak stupnice byla cejchovaná v desetinách – jaké jednotky to ukazovalo to nevím – a pak, když se to změnilo, tak se stupnice změnila a objevilo se tam největší číslo 100 G. Pochopila jsem to jako zkratku „giga“. Pletu se?...“ otočila se k Lionelovi.

„Nepletete, já jsem sledoval údaje měřidel až do havárie. Nebyl tam jen nárůst magnetického pole stotilionkrát, ale také gravimetr ukázal vzrůst gravitace na stotisícinásobek. Takže?...“ otočil se s otázkou v očích k Vendymu.

„... je tam malá černá díra,“ dokončil Vendy. „Je to téměř jisté! Jenom nechápu, jak to, že nepohlcuje i samotnou Zemi. Pokud jsem dobře pochopil mechanismus černé díry, je to takový vysavač na hmotu. Správně bychom už neměli existovat a měla by přestat existovat i naše sluneční soustava. Ale tahle díra, jak se zdá, má sféru působnosti velice malou.“

„A mě by zase zajímalo,“ ozval se Lionel, „co tu díru drží na místě uprostřed zemské hmoty. Kdyby to bylo ve volném vesmíru, pochopil bych, že díky své velikosti, či spíše malosti, jde o černou díru mizivých rozměrů a tudíž její přitažlivá síla sahá jen do vzdálenosti několika málo kilometrů.“

„Jestli platí profesorova teorie o informacích – a myslím, že platí – dochází tady k jevu, který bych přirovnal k „díře v potrubí“.“

Vendy si sedl ke stolu a vzal do ruky tužku a začal na druhou stranu jakési mapy kreslit náčrtek. „Podívejte,“ nakreslil kružnici, „tohle je oblast viditelného vesmíru, uvnitř něhož se nacházíme.“ Nakreslil tečku. „Tohle je Země. Ostatní hmotu si jenom myslíme. A teď... na Zemi vzniká příliš velký energetický náboj informací, kumulovaný do malého prostoru tohoto ostrova. Nestačí se dostatečně rozptýlit, ale zase není tak velký, aby způsobil explozi, nebo zhroucení hmoty. Začíná však narušovat „stěny“ meziprostoru až vznikne trhlina. V místě trhliny se začne bortit hmota – nemám tušení, co způsobuje explozi a co zhroucení – a celý ostrov se zhroutí sám do sebe. Výsledná hmota je nepatrná, tak nepatrná, že pronikne do meziprostoru jako celek a trhlinou, která zbyla, vysává hmotu.“

„No jo!? Ale když vysává hmotu, tak by tady musel být obrovský pohyb. Voda by se valila jako do trychtýře a všechna pevná hmota okolo by musela taky mizet. Ale moře je klidné, žádný proud nevznikl. A navíc! Jestli máš pravdu, musela by se někde objevit energie v podobě výronu hmoty – tedy supernova. Asi by to v našich podmínkách znamenalo, že někde na druhém konci světa se objevila nová sopka.“ Lionel tuto námitku měl na jazyku, hned jak Vendy začal mluvit, ale nechtěl ho přerušovat.

„Tomu zatím nerozumíme. Musíme zatím brát věci tak jak jsou. Prakticky máme jenom jednu možnost – zastavit v širokém okruhu komunikaci a jiné zdroje informační energie. A čekat! Čekat, jestli nás ta černá díra sežere, nebo se trhlina zacelí a my přežijeme.“

Henrieta poslouchala velmi pozorně a vedena svou přirozenou intuicí - tak jak kdysi pomáhala s inspirací manželovi – přispěchala se svou troškou do mlýna i nyní: „Vendy, dala by se taková trhlina ucpat jaderným výbuchem?“

Vendy se zvolna od Lionela otáčel k Henrietě a v obličeji se mu objevoval výraz šokujícího poznání: „...atomový výbuch?... počkej... .. ale jistě!... jistě!!... šlo by to!“

Lionel zakýval přes okno na generála, aby přišel za nimi.

„Tak co máte? Hlavně rychle, nemám čas teoretizovat. Musíme vyřešit situaci na lodi.“

„Ale to spolu úzce souvisí. Na lodi si poradí i bez tebe,“ namítl Lionel, „ted’ potřebujeme od tebe slyšet ještě pár informací. Když jsi mi volal, říkals, že něco máte na špionážním satelitu. Co to bylo? Ukaž nám to!“

„Já jsem viděl jenom obraz, ale tomu co říkal náš technik, tomu nerozumím. Počkejte, zavolám ho.“ Zvedl telefon: „Pošlete mi sem nahoru poručíka Bandy!“ Otočil se zpátky k Lionelovi: „Co teda máte?“ „Tady Henrieta vyslovila názor, který já i Vendy schvalujeme. Totiž, že budeme potřebovat atomovou nálož a to nejen jednu, ale pravděpodobně dvě.“

„Vy jste se zbláznili!! Nač proboha?!“

Lionel mu polopaticky vysvětlil situaci: „Podívej, tam kde byl ten ostrov je právě velmi nebezpečná kosmická jáma, zvaná černá díra. Bůh nebo Čert vědí, proč nás zatím nesežrala i s celou zeměkoulí včetně našeho Slunce a všech okolních planet. Jsme si téměř jistí, že někde na Zemi se současně se zmizením ostrova objevila nová sopka. Nemáme tušení kde, ale to je tvůj úkol. Máš satelity a odborníky, kteří se v hledání vyznají. To bude tvůj nejbližší úkol – najít tu sopku. No... a my jsme

vytvořili teorii, podle které by se situace mohla napravit.“

„To je naprosté šílenství!... ještě sopka!... nestačí průser s tím ostrovem?“

Do místnosti vstoupila pohledná žena v uniforme poručíka.

„Generále?“ obrátila se k Linderovi a zsalutovala.

„Ukažte tady těm lidem, co objevil náš satelit a... když už budete u toho satelitu, nechejte prohlédnout všechny záznamy z uplynulé noci, jestli ještě někde jinde na světě není něco podobného.“

„Provedu, pane...“ odzdravila a obrátila se k Henrietě. „Pojďte se mnou, musíme dolů k monitoru.“

Všichni sešli po schůdcích do haly, generál odkráčel za nějakými svými povinnostmi a poručík Bandyová je vedla k řídicímu pultu satelitů. Službukonající seržant právě monitoroval jakousi továrnu, na jejímž dvoře bylo vidět řadu kamionů a pobíhající lidi.

„Seržante, přerušte práci. Je to rozkaz generála. A nechte nás osamotě,“ požádala Bandyová. Ten se neochotně vzdálil. Usedla do jeho křesla a vyzvala ostatní, aby se postavili vedle ní. Na velkém monitoru se objevila série příkazů, pak sada číslic a nakonec monitor zablikal a objevil se obraz zemského povrchu, snímáný satelitem.

„To co vidíte, je záznam nočního pozorování v infračerveném spektru. Povšimněte si této části obrazu,“ ukázala prstem poněkud vpravo od středu. Zastavila obraz, který se zvolna, jak se satelit pohyboval, přesouvala zleva doprava. Pak vykreslila na obrazovce malý čtverec, který zvětšila. V nezřetelném obraze bylo vidět čtyři malé ostrovy. Ukázala na ten pravo dole. „To je Rikitana ve 23:55. Teď vám záznam spustím zpomaleně. Dobře se dívejte! Stikla tlačítko a v rohu obrazu se objevil čas. Jak čas překročil půlnoc, začaly se kolem ostrova objevovat podivné, oranžové záblesky. Jako by přitahovány ostrovem, slétaly se k němu od severovýchodu a severozápadu reje oranžových světélek, postupně se slévajících do jakési oranžové, řídké mlhy. Samostatný ostrov začínal celý oranžově zářit. Když hodiny ukazovaly 00:02:35 celý ostrov explodoval modrozeleným světlem, které se šířilo po obrazovce podobně jako vlna po dopadu kamene do vody. Kruh světla dosáhl průměru devadesáti kilometrů, jak jim potvrdila Bandyová, a pak se začal opět zmenšovat. Pak obrazovka ztmavla a nazelenalý obraz ukazoval opět moře, tentokrát však jeden ostrov scházel.

Bandyová záznam zastavila a vrátila jej zpět na začátek.

„To co jste viděli, byl infračervený obraz. Máme ještě obraz v ultrafialové části spektra a ve viditelném světle. Který chcete vidět?“

„Všechny,“ odpověděli téměř jednohlasně. Ultrafialový obraz ukázal v podstatě totéž, jen v jiných barvách. Zajímavý byl ale obraz v normálním světle. Tedy spíše ve tmě.

„Ten si ukážeme jako poslední, napřed ten ultrafialový, řekla Bandyová. To proto, že v normálním světle není téměř nic vidět. Kdybyste nevěděli, kde je ostrov, asi by jste jej nenašli.“

Napřed bylo vidět jen tmu. Lionel se naklonil a zvýšil jas i kontrast obrazovky na maximum. Obraz sice silně zesvětlil, ale alespoň bylo vidět co je moře a co pevná zem. Ostrovy se v noční tmě jevily jen jako nezřetelné skvrny, téměř se nelišící od ostatní plochy. Kdyby nevěděli, kde jsou, opravdu by je nenašli. Nebylo vidět vůbec nic, ale přesně v čase, kdy ostrov zmizel, objevila se na místě ostrova kruhová skvrna, nejprve malá, pak se zvětšující a poté zmenšující. V tomto pohledu, který zabíral plochu 150x150 kilometrů toho mnoho neuviděli. Na požádání jim Bandyová obraz zvětšila a promítala okénko po okénku. Teprve nyní bylo zřetelné, co se odehrálo. Z ostrova vystoupilo něco, co se podobalo velké mýdlové bublině. Střed bubliny byl v místě hlavní budovy společnosti Engame. Bublina se neustále zvětšovala, až pohltila celý ostrov a zvětšovala se dále, až dosáhla průměru devadesát kilometrů. Pak se rychle smrštila. Celé smrštění bylo zachyceno jen na pěti snímcích, tak rychle proběhlo. Poslední snímek ukázal vrcholek bubliny, vyčnívající z tmavého moře. Na dalším snímku už bylo jen klidné moře.

První promluvil Vendy: „Neumím si vysvětlit jednu věc... jak to, že moře zůstalo klidné. Co jsme to vlastně viděli?“

„Nemohl to být obra silně zhuštěného vzduchu?“ zeptala se Henrieta, „víte, myslím něco podobného tomu, jak je vidět na snímcích vybuchujících bomb?“

„Kdoví, to ale není důležité. Podle mne,“ Vendy svá slova podtrhl pohybem paží, „je potřebné se přesvědčit, jestli opravdu vznikla sopka. Pak by to znamenalo, že obě lokality jsou propojené přes meziprostor a naším úkolem by pak bylo to propení zrušit. Když se nám to nepovede, asi přestaneme

existovat podstatně dřív, než jsme očekávali.“

Poručík Bandyová, která nebyla obeznámená se situací a jež vyslechla tento hovor, zbledla. Jejímhozděšením si povšimla Henrieta: „Pojďte, já vám to vysvětlím.“ Obě ženy poodešly a Henrieta s taktem vypěstovaným ještě v dobách, kdy se živila jako společnice, jí vysvětlila: „Z novin víte, že Zemi hrozí konec světa. Není to bluf, je to holá pravda. Tento jev s tím úzce souvisí, a protože informace o něm by mohly zvětšit paniku na Zemi, je třeba to utajit. Na utajování jste ostatně zvyklá, takže by vám to nemělo činit potíže. Ovšem je třeba utajovat i mezi vašimi kolegy. Není rozumné, aby se do věci pletlo mnoho lidí. Vy, jak jsem slyšela generála, máte nyní najít tu sopku. Co kdybychom na tom pracovaly společně?“

„Budu ráda. Povíte mi o celé věci víc?“

„Nikdo mi to nezakázal a když jste se mimoděk stala zasvěcencem, proč ne.“

Vendy zůstal u obou žen, že jim pomůže s hledáním: „Mám jakousi představu, kde hledat. Máte pro mne volný počítač?“ zeptal se poručíka. „Musím se spojit se svým počítačem doma a přetáhnout si sem nějaká data. Potom zkusím něco spočítat.“

Lionel se odebral za generálem, aby ho informoval o situaci a poptal se na novinky z lodi. Mezitím přišel vzkaz od lodníka, který potvrdil, že protažení lana před jeho přetržením neodpovídalo jeho vlastnostem. Tím se potvrdila Lionelova domněnka, že lano bylo vtaženo do meziprostoru a přitom se natahovalo. Udávaná hloubka přes čtyři tisíce metrů byla, podle Lionela, jen fiktivní. Ve skutečnosti se odvíjející lano ztrácelo, takže černá díra zřejmě leží někde v úrovni dna. Byl to sice jen dohad, ale v této chvíli neexistovala možnost, jak se dozvědět pravdu.

Vendy požádal, společně s poručíkem, seržanta, jenž se mezitím vrátil na své stanoviště, aby začal hledat v záznamech všech satelitů, které se v noci pohybovaly na odvrácené straně Země. Měl hledat zdroj tepla, který se objevil v čase kolem půlnoci.

„Nemusí být velký, možná to bude jen velikosti kopacího míče, možná celá velká sopka. Ale spíš ten kopací míč,“ poučoval ho Vendy. „Pravděpodobnou oblastí, kde mohlo k výronu energie dojít, je kužel, jehož vrchol je na místě ostrova Rikitana a osa směřuje středem Země na druhou polokouli. Úhel u vrcholu bude nevelký, snad deset až patnáct stupňů. Odhaduji, že musíme hledat na ploše kruhu o průměru asi čtyři až pět tisíc kilometrů. Někde na severním konci Jižní Ameriky, možná dokonce i v oceánu.“

*

Bredel se ještě chvíli kochal pohledem na světelný rej, ale pak se vrátil v myšlenkách zpět k nastávající události. Pohled na hodiny mu ukázal, že do spuštění sítě zbývá už jen dvanáct minut, když se vrátil do hlavního sálu. Mezitím oslavy u stolu, který se nyní podobal spíše smetišti, dosáhly vrcholu. Novináři už stačili vypít, společně s pracovníky firmy, větší část alkoholu. Jejich veselost začínala nabývat nevázanosti a Bredelovi dalo dost práce překřičet hluk v místnosti a přimět je, aby mu opět věnovali pozornost.

23:48 ukazovaly hodiny, když se hosté utišili, a na projekční ploše se objevila ulice prázdného města, po několika vteřinách se objevil letecký pohled na dálnici, pak příletová hala letiště, pak postupně za sebou tři haly městských nádraží, potom pohled do několika stanic metra a opět letecký pohled na město. A to už se blížila půlnoc.

Bredel mezitím hostům vysvětloval, co se stane: „Jakmile nastane půlnoc, náš počítač začne otevírat dveře čekáren. Naši hráči jsou totiž již připraveni a čekají na vstup do hry v čekárnách. Jsou to místnosti na nejružnějších místech. Hráči si už předem zakoupili místa v letadlech, na lodích, ve vlacích. Budou muset do našeho světa nejprve přicestovat. Dražší místa dovolují vstup do hry přímo. Dopravní prostředky, ve který se hráči právě nacházejí, jsou těsně před cílem. Letadla nasazují na přistání, vlaky čekají u vjezdových návěstidel, auta stojí na hranicích měst.“

Mnoho hráčů, kteří si přáli začínat hru jako bohatí lidé, se ocitne ihned ve svých hotelových pokojích, kancelářích a na tisících dalších míst. Jakmile počítač otevře brány, můžeme čekat nával na letišti a u východu z metra. Stejně tak na nádražích. Proto je náš sledovací program nastaven tak, jak vidíte. Bude nám přepínat pohledy na různá tato místa a vy se budete moci dívat, jak si naši hráči počínají. V prvních minutách hry to může být velice zábavné.“

Za falešnou stěnou se barevný světelný rej pět minut před půlnocí začal rapidně proměňovat. Nejprve

rej drobných světél ve vláknech zhoustl a v průběhu necelé minuty dosáhl takové intenzity, že vlákna začala zářit jednotlým světlem. Další minutu světla nabývala na intenzitě a pak se najednou, jednu minutu před půlnocí, objevily oranžové koule. Začaly vyskakovat na jednotlivých vláknech jako malé oranžové jiskřičky a putovaly jak směrem k propojovacímu modulu, tak směrem od něj. Jak se vlákna sbíhala, koule se slévaly do větších. Přesně o půlnoci, kdy počítač začal odemykat dveře hráčům, se všechna oranžová koule slily ve dvě velké, které se sčásti slévaly. Výsledkem byl útvar podobající se něčemu, co by vzniklo, kdyby se číslice osm začala rychle otáčet. Jako dva nafukovací balonky, spojené v místech svých krčků, nebo jako dva špekáčky, jenže kulaté. Nejlepe však vystihuje tvar číslice osm, silně protažená do výšky, hned nato zase stlačená. Obě poloviny tohoto oranžového, jasně zářícího útvaru totiž začaly pulsovat proti sobě. Nejprve zvolna, pak stále rychleji, až v 00:02:30 se to stalo. Obě poloviny útvaru se spojily v jednu kouli, která bleskurychle začala zvětšovat svůj objem.

V hlavním sále se několik vteřin po půlnoci začali v záběrech, promítaných na plátno, objevovat lidé. Podivně se motali a rozhazovali rukama. Než však přihlížející v sále stačili cokoliv postřehnout, obrazy jednotlivých kamer se začaly stídat a prolínat navzájem mezi sebou. Minutu po půlnoci se obrazy na plátně slily v jednu nezřetelnou pulzující mazanici a ovzduší naplnil zvláštní, hluboký dunivý zvuk. Pohyby návštěvníků v sále najednou ustaly. Čas v sále se zastavil. Všichni zůstali nehybní, jako v zastaveném filmu. Jen speciální přístroje by dokázaly zjistit, že nehybnost je jen zdánlivá. Čas úplně nestál, jen se stotisíckrát zpomalil, což bylo totéž jako věčnost.

Tímto prostorem se zvolna, majestátně šířila oranžová průsvitná koule, a postupně pohlcovala prostor. I ona, zpomalená v čase prostupovala předměty a lidmi v sále aniž by viditelně cokoliv ovlivnila. Čas však i v této podobě běží dál a neúprosně se blíží ona kritická chvíle... ..

*

Zpráva: Odpoledne 26. srpna v 17 hodin 7 minut nastal první z obrovských výbuchů sopky Krakatoa. Následujícího dne v 5 hodin 30 minut a pak v 6 hodin 44 minut nastaly další dvě obrovské exploze. Černý mrak vyvrženého popela zakryl oblohu. Poslední strašlivý výbuch, slyšitelný až do vzdálenosti 4500 kilometrů, nastal v 10 hodin a dvě minuty. Do výšky 27 kilometrů vyletěl obrovský černý oblak a smeteny byly dvě třetiny ostrova Rakata. V Sundské úžině mezi Jávou a Sumatrou se zdvihla série až 37 metrů vysokých vln tsunami, jež vzápětí zahubily na pobřeží 36 000 lidí. Sopka vyvrhla do ovzduší 21 krychlových kilometrů hornin. Následky výbuchu změnily klima na celé Zemi. Po dobu několika následujících roků se díky zaprášení ovzduší velmi ochladilo a poklesla i úroda. Jemný popel z výbuchu odnesl vítr přes Tichý oceán až do vzdálené Ameriky....

... Píše se rok 1883. Svět nemá ani ponětí o nějaké informační explozi. Lidé mají k dispozici více jak sto let, než tato situace znovu nastane.

Bude se vývoj opakovat?...?...

KONEC

EC